

LEWIS, MATTHEW GREGORY
WIDSTRÖM, ULRICA CAROLINA
FORSGREN, JOHAN GUSTAF

**Munken. Öfversättning. =Anon. Stockholm.
1-4. 1800-04=.**

Stockholm
1801

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LEWIS

A.

MUNKEN.

TREDJE DELEN.

MUNKEN.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures portentaque.

HORATIUS.

ÖFVERSÄTTNING.

TREDJE DELEN.

STOCKHOLM,

CARL DELEEN och JOH. GUST. FORSGREN.

1801.

MUMFORD

1850

1850

1850

1850

1850

1850

MUNKEN.

TREDJE DELEN.

FÖRSTA CAPITLET.

»Druckna af kärlek, i hvarandras armar,
älska de mörkret, och se med missnöje
»dagen gry.«

L E E.

Den första förtjusningen var stillad, den första elden släckt, och blygseln hade i Ambrosios hjerta intagit nöjets ställe. Förvirrad, och förskräckt öfver sin svaghet, slet han sig ur Mathildas armar. I det han eftersinnade hvad som händt, öfversåg han med ett enda ögonkast hela fasligheten af sin mened, och de bedröfliga följder den skulle hafva, om den blef upptäckt. Orolig för framtiden, förtviflad i själen, och förbannande den svaga menskligheten, undvek han sin förledande medbrottslings ögon. Efter några ögon-

A

blicks sorgliga betraktelser, bröt Mathilda tystnaden, i det hon sagta tog hans hand, och förde den till sina brännande läppar:

«Ambrosio!» sade hon med en halft darrande röst.

Munken bäfvade. Mathildas ögon, som mötte hans, voro våta, hennes kinder lågande, och hennes bedjande blickar syntes anropa honom om nåd.

«Farliga qvinna, sade han, i hvilken afgrund af elände har du icke störtat mig! Om man upptäckte ditt kön, fick jag betala med min heder, och äfven med mitt lif, några få ögonblicks nöje. Hvad jag varit obetänksam, som öfverlemnade mig åt dina förförelser! Hvad skall jag nu göra? Huru skall jag försona mitt brott? Olyckliga Mathilda, du har för alltid stört mitt lugn.»

«Är det mig du gör dessa förebräelser, Ambrosio? Mig; som för din skuld uppoffrat alla verdens nöjen, rikedomens öfverflöd, blygsamheten, mitt köns skönaste pyd-

nad, föräldrar, lycka, och rykte? Hvad har du gjort för en förlust, som icke är mig gemensam? Har jag icke deltagit i ditt fel? Har du icke delat mitt nöje? — Ditt fel, sade jag? Är det väl något, utom i hoppens föraktliga begrepp? Dessa syndor, blott att verlden ej känner dem, äro gudomliga nöjen, som ingen har rätt att förtala. Naturen har ogillat ert kyskhetslöfte; människan är inte född för kyskheten, och om kärleken vore ett brott, skulle Gud väl gjort det till ett så ljust nöje att älska? Förjaga då, älskade Ambrosio, detta moln, som betäcker din panna. Öfverlemna dig utan fruktan åt den sällhet som erbjudes dig: upphör att förebrå mig att hafva gifvit dig den första känslan deraf, och svara på en qvinnas låga, som tillbeder dig.»

Under det hon talade, voro hennes ögon fulla af en smältande ömhet. Hennes barm häfde sig. Hon kastade sina kärliga armar omkring Ambrosio, drog honom till sig å nyo, och tryckte en kyss på hans läppar. Ambrosio kände alla sina begär åter upplifvas. Tärningen var kastad; hans eder voro redan brutna; brot-

tet var redan begångit: hvarföre skulle han afhålla sig från att njuta frugten deraf? Han tryckte Mathilda med fördubblad värma till sitt bröst, och gaf, utan blygd, full frihet åt sina begär, under det den vällustiga Mathilda betjente sig af alla den tygellösa kärlekens uppfinningar och mest utstuderade förfiningar, för att höja värdet af den njutning hon skänkte, och att göra sin älskares förtjusning ännu lifligare. Ambrosio smakade sällheter, som ända dittills voro honom okända. Natten flydde med hastiga steg, och den blyga Aurora rodnade, att ännu finna honom i Mathildas famn.

Rusig af nöje, steg Munken ur den lättfärdiga Sirenens säng, utan att mera rodna öfver sin okyskhet, och utan att frukta en förtörnad himmels hämd. Hans enda fruktan var, att döden skulle komma och afbryta loppet af dessa njutningar, som han så omenskligt varit beröfvad; och efter hvilka en alltför lång saknad hade gifvit honom ett starkare begär.

Giftet verkade emedlertid beständigt på Mathilda; men det var min-

dre för sin välgörarinneas lif som Munken nu bäfvade, än för älskarinnans. En gång beröfvad henne, hade han ganska svårt att finna en annan, och framför allt en sådan, som erböd honom så lätta och säkra nöjen. Han bad henne därför på det högsta, att använda för sitt lifs räddning, alla de medel, som stodo i hennes makt.

«Ja, svarade Mathilda, efter du låtit mig känna lifvets värde, vill jag, hvad det än må kosta, frälsa mitt. Ingen fara skall afskräcka mig. Jag skall, utan att bäfva, se följderna af min gerning; jag skall tro min uppoffring vida under den sällhet han förvärfvar mig, och komma ihog att ett ögonblick i denna verlden, njutit i dina armar, är inte för dyrt betalt med hundra års plågor i en annan. Men innan jag vågar detta steg, så gif mig en högtidlig ed, Ambrosio, att aldrig söka utgrunda genom hvad medel jag bevarat mitt lif.»

Fastän han icke tydeligen begrep detta Mathildas tal, och ännu mindre hvad hon ärnade företaga sig,

gaf Ambrosio henne den ed hon fordrade.

«Jag tackar er, älskade vän, sade hon. Detta försiktighetsmått var nödvändigt; ty ni är ännu, utan att veta det, en slaf af den allmänna fördomen. Det som jag ärnar företaga denna natt, skulle göra er bäfvande i anseende till dess sällsamhet, och förnedra mig i er tanka. Säg mig om ni har nyckeln till nedra porten, på västra sidan af trädgården?»

«Hvad? till porten som går till de underjordiska hvalfven i S:ta Clara kloster.»

«Ja, till den som går till er och systrarnas gemensamma begravningsplats.»

«Jag har inte den nyckeln, svarade Ambrosio, men jag kan lätt skaffa mig den.»

«Det är allt hvad jag begär. Insläpp mig nästa natt klockan tolf på begravningsplatsen. Ni skall vara vakt, medan jag går ner i hvalfven,

på det ingen måtte få se hvad jag gör; och jag blir ensam der nere en timma. På det sättet skall jag frälsa mitt lif, för att uppofta det åt edra nöjen. Till förekommande af alla misstankar, skall ni inte se mig på hela dagen. Glöm ej nyckeln, och kom ihog att jag väntar er före midnatten. Farväl, jag hör någon komma. Lemna mig, jag skall låtsas som jag sof.»

Munken lydde. Då han gick ut ifrån henne, mötte han fadren Pablos. «Jag kommer, sade denne, för att se efter min unge patient. — Tyst, sade Ambrosio, tala sakta. Han har fått någon ro, förstör inte hans sömn.» Klockan ringde, och begge två åtföljdes i morgonbön.

Ambrosio kände sig orolig då han inträdde i choret. Synden var en ny sak för honom; han tyckte att hela världen borde läsa i hans ansigte, hvad som tilldragit sig om natten. Han ville bedja, men förgäfves; andakten lågade ej mer i hans bröst, och hans utsväfvande inbillning visade honom beständigt Mathildas hemligaste behag; men han godtgjorde

genom ett antagit heligare utseende, hvad som feltes i invärtes renhet; och han hade aldrig visat mer andakt emot himmelen, än i sjelfva den stund, då han brutit alla sina förbindelser med honom. Han ökade således, utan att tänka derpå, sin mened med skrymteri.

När morgonbönen var slutad, gick Ambrosio tillbaka till sitt rum. Det ännu lifliga intryck af de nöjen han för första gången njutit, skakade hans själ. Hans känslor och begrepp voro ett oredigt chaos af samvetsagg och vällust, oro och fruktan. Han sörjde ännu denna inre frid, detta dygdens ljufva lugn, som ända dittills varit hans lott. Han hade äfven lemnat sig åt utsväfningar, hvar på blotta tankan tjugufyra timmar tillförne skulle gjordt honom darrande af fasa; han bäfvade då han tänkte på, att den minsta oförsiktighet, antingen af honom sjelf eller af Mathilda, skulle kullslå denna höga byggnad af rykte, hvars uppresning kostat honom trettio års mödor, och skulle ådraga honom det folkets afsky, hvars afgud han nu var. Hans samvete målade äfven med mörka

färgor hans svaghet och hans brutna eder: fruktan förstorade i hans ögon straffets plågor, och han trodde sig redan i inquisitionens händer.

Men å en annan sida tänkte han på Mathilda, på hennes skönhet, på de ljufva lärdomar, hvilka, en gång inhämtade, aldrig förgätas, och hvaraf blotta minnet uppfyllde hans själ med hänryckning. Att betala dem med uppoffrande af oskuld och heder, var det väl att betala dem för dyrt? Nej. Han fördömde den dåraktiga fåfånga, som, i det den hållit honom under sin bästa tid fästad vid obetydliga förrättningar, hade lemnat honom i en fullkomlig okunnighet om de nöjen som kärleken och kvinnor skänka. Han beslöt att, hvad det än skulle kosta, fortsätta sitt umgänge med Mathilda, och kallade till hjälp alla de förnufts slut som kunde stärka honom i denna företsats. Han frågade sig sjelf hvari hans fel bestod, allenast hans oordentlighet blef förborgad, och hvad elaka följder han borde frukta deraf. I det han med noggranhet efterlefde alla sin ordens reglor, kyskhe-

ten undantagen, kunde han väl ännu förtjena människors aktning, och äfven himmelens beskydd. En så liten afvikelse från sitt löfte, skulle lätt förlåtas honom. Allt, med ett ord, sammanstämde att öfvertyga honom det han kunde, med full trygghet, lemna sig utan återhåll åt sina oordentliga begär.

Sedan han nu fattat sitt beslut, i anseende till sitt uppförande, stillade sig hans oro, han kastade sig på sin säng, och insomnade. Stärkt af några timmars djup sömn, kände han sig, vid sitt uppvaknande, benägen till nya utsväfningar, så snart tillfälle skulle yppa sig dertill.

Enligt Mathildas förbehåll, besökte han henne icke på hela dagen. Fadren Pablos sade i matsalen, att Rosario sluteligen beqvämt sig att följa hans förordnande; men att medicamenterna icke gjordt den minsta verkan, och att han trodde det ingen menisklig makt kunde rädda honom. Priorn var af samma tanka, och låtsade begråta en ynglings olyckliga öde, som gifvit så mycket hopp om sig.

Natten kom, och Ambrosio hade skaffat sig trädgårdsnyckeln. Då alla sofvo i klostret, gick han till Mathildas rum. Hon var redan ur sängen, och klädd.

«Jag har väntat er med otålighet, sade hon; mitt lif beror af detta ögonblick. Har ni nyckeln? — Här är den, sade Priorn. Låtom oss då gå ner i trädgården, vi hafva ingen tid att förlora: följ mig.»

Mathilda tog i ena handen en liten öfverhöljd korg, som stod på bordet, och i den andra en lampa, och lämnade sitt rum; Ambrosio följde henne. Begge två iakttago en djup tystnad. Mathilda gick öfver klostergårdarne med mycken försiktighet, och hann snart västra sidan af trädgården. Hennes ögon lyste i detta ögonblick af en ovanlig glans, och man läste i hennes ansigte förtvifflans mod. Hon gaf lampan åt Ambrosio, tog nyckeln, öppnade nedra porten och gick in på begravningsplatsen. Den utgjorde en stor fyrkant, planterad med ideträn, och omgifven med en stenmur, hvaraf ena delen tillhörde Dominicanerne

och den andra Nunneklostret. Afdelningen var utmärkt med ett jerngaller, och en liten dörr, som vanligtvis stod öppen.

Mathilda gick in genom denna dörr och sökte den som gick till de underjordiska hvalfven, der de saliga systrarnas i Sancta Clara lemningar hvila. Natten var mörk, hvarken måne eller stjernor syntes. Lyckligtvis var luften alldeles lugn, så att Munken kunde bära lampan utan att den släcktes. Vid dess sken uptäckte de snart hvalfdörren, som nästan var öfverväxt af tjock hängande murgröna: trenne trappsteg af ohuggen sten förde dit. Mathilda var på vägen att stiga ner, då hon i det samma tog ett steg tillbaka.

«Der är någon i hvalfvet, sade hon sagta åt Munken. Låtom oss gå undan så länge, tills den gått.»

Hon gömde sig bakom en stor grafvård, upprest till stiftarinnans ära. Ambrosio följde henne, och döljde med omsorg skenet af lampan.

En stund derefter öppnades hvalfdörren, och de sågo, med tillhjälp af några ljusstrålar, tvenne qvinnor i nunnedrägt, som syntes vara i ett djupt samtal. Priorn igenkände lätt den ena för Abdissan i S:ta Clara, och den andra för en af de äldre kloster-systrarna.

«Allt är färdigt, sade Abdissan, och i morgon skall hennes öde bli afgjordt. Hennes suckar och tårar skola icke röra mig; nej, på hela de trettio åren som jag varit förstånderska för detta kloster, har jag icke hört talas om ett så nedrigt anslag.»

«Här finnas flere som sätta sig emot er vilja. Agnes har vänner i klostret, och i synnerhet mor Santa Ursula, som försvarar henne med all sin makt; verkligen förtjenar hon icke också att äga vänner: hon är så ung! hon synes så ångerfull! ack! jag är öfvertygad att det är sorgen öfver sitt fel, mer än fruktan för straff, som utprässar hennes tårar; och jag ville våga att svara för hennes framdeles uppförande, om ni ville mildra er doms stränghet.»

«Mildra! syster Camilla! ni förvånar mig. Hvad! sedan hon vanhedrat mitt hus i den helige mannens ögon, som hela Madrid vördar, den som jag i synnerhet skulle vilja öfvertyga om min stränga ordning! Hvad han lär ansett mig föraktlig! Nej, jag kan inte bättre visa Ambrosio min afsky för dylika missgärningar, än att jag behandlar den brottsliga, med all den stränghet våra lagar fordra. — Upphör då med edra förböner; jag skall i morgon gifva ett förfärligt exempel, och mitt beslut är oryggligt.»

Camilla svarade henne; men då voro de så långt borta, att det var omöjligt att höra dem. Abdissan öppnade dörren som gick till S:ta Claras capell, der de begge ingingo.

Mathilda frågade hvem denna Agnes var, på hvilken Abdissan var så vred, och hvad hon hade för gemenskap med Ambrosio. Denne berättade hela händelsen. «Från den tiden, sade han, har det skett en stor förändring i mitt tänkesätt. Jag skall söka Abdissan i morgon, och

förmå henne att behandla denna olyckliga med mera mildhet.»

«Akta er väl därför, sade Mathilda, i det hon hindrade honom fort fara. Denna hastiga förändring skulle göra uppseende, och kanske väcka misstankar, som ni framför allt bör söka att undvika. Fördubbla snarare en synbar stränghet, och dundra emot andras villfarelser, för att så mycket bättre kunna dölja ert egna. Öfverlemna Nunnan åt sitt öde. Hennes oförsiktighet förtjenar straff. Hon är inte värd att smaka kärlekens nöjen, då hon inte är skicklig att dölja dem. Men tiden skyndar, gif mig lampan, Ambrosio. Jag stiger ner i dessa livalf, och ni skall vänta mig här. Om någon kommer, skall ni med ett rop underrätta mig derom; men, vid ert lif, hvad som än kan hända, så följ mig icke; döden skulle på ögonblicket bli lönen för er oförsiktiga nyfikenhet.»

I det hon sade dessa ord, gick hon till hvalfdörren, hållande lampan i ena handen, och sin lilla korg i den andra. Hon rörde vid porten,

som genast öppnades af sig sjelf, och visade för hennes ögon en liten ringtrappa af svart marmor. Hon nedsteg, och Ambrosio följde med ögat det svaga skenet af lampan, allt efter som hon fördjupade sig under jorden. Snart försvann hon, och han stod der omgifven af ett tjockt mörker.

Ambrosio visste icke huru han skulle förklara hvad han såg. Ensam lemnad, eftersinnade han den hastiga förändring som skett i Mathildas tänkesätt. «Är detta, sade han till sig sjelf, denna unga så ljufva flicka, som icke länge sedan såg i mig en högre varelse, och berodde helt och hållit af min vilja? Nu nyttjar hon en befallande ton. Jag finner icke mer hos henne sitt köns dygder, utan hon söker att likna vårt. Jag finner henne utan medlidande för den olyckliga Agnes; och medlidande, som är en så naturlig känsla i en kvinnas hjerta!» Ambrosio var ledsen att se sin älskarinna äga så liten ömhet; som han emedlertid var öfvertygad om riktigheten af hennes anmärkningar, ehuru han uppriktigt beklagade Agnes, gick

han ifrån sin föresatts att medla till hennes fördel.

En timma var redan förliden, sedan Mathilda nedgått i hvalfven, och Ambrosio såg henne icke återkomma. Hans nyfikenhet blef starkt retad; han gick till trappan, lyssnade och hörde ingen ting, utom då och då ett ljud, hvilket han tyckte vara Mathildas röst, som genljudade i de höga hvalfven. Drifven af nyfikenhet att utforska denna hemlighet, beslöt han att nedstiga, oaktadt hennes förbud. Men knappt hade han satt foten på första trappsteget, förr än ett häftigt dån hördes; han drog sig hastigt tillbaka. Jorden darrade; de pelare som uppehöll byggnaden skakades, och han såg på en gång, igenom trappan, hvalfven upplysta af en eldstod. Detta sken dröjde blott ett ögonblick. Snart blef åter allting stilla. Ambrosio omgafs å nyo af ett tjockt mörker, och hörde icke annat, i nattens tystnad, än slädermössens surrande flygt, som foro fram och tillbaka förbi honom.

Hvarje ögonblick ökade Munkens förlägenhet. Ännu en timma förled,

hvarest han återsåg samma sken; men det var denna gången beledsagadt af en ljullig och högtidlig musik, som i det den uppfyllde de underjordiska hvalfven, ingaf honom på en gång både nöje och förskräckelse. Strax derefter hörde han längst efter trappan Mathildas lätta steg, och såg henne komma tillbaka, strålande af glädje, och skönare än någonsin. »Hvad har ni sett, frågade hon honom? — Tvenne gånger en eldstod ur djupet. — Ingen ting annat? — Nej. — Dagen nalkas; skyndom oss härifrån.»

Mathilda skyndade tillbaka till sitt rum. Drifven af nyfikenhet, följde Munken henne; hon tillslöt sin dörr, och ställde ifrån sig sin korg och sin lampa.

«Jag har lyckats, sade hon, och kastade sig i hans armar, jag har lyckats öfver min förmodan. Jag skall lefva, Ambrosio, jag skall lefva för er. Ack! hvarföre är det mig icke tillåtit att meddela er min glädje, att dela med er min makt och höja er så mycket öfver ert eget kön som jag, genom ett dristigt steg,

upphöjt mig öfver mitt! men jag påminner er här om er ed; fråga mig om ingen ting; jag kan inte, jag bör inte underrätta er om hvad som händt, och jag hoppas att ni inte fordrar ett sådant förtroende af mig. Om ni icke kunnat, tillade hon med ett smälöje och en kyss, hålla de löften ni gjort Gud, skall ni åtminstone hålla dem ni gjort Mathilda.»

Munkens hjerta uppeldades på nytt, och den föregående nattens uppträden blefvo förnyade.

De blefvo det ofta, och så ofta, att ledsnaden snart följde njutningen. Förtjust öfver Rosarios oväntade tillfrisknande, njöt Ambrosio, utan fruktan och förebråelser, Mathildas gunst; men knappt var en vecka för-liden, förr än han begynte se hos henne verkliga fel. Njutningen, som afskyler en karl, ökar deremot kvin-nans begär. Allt som Mathildas pas-sion blef mer brinnande, kallnade Ambrosios. Han sökte mindre hen-nes sällskap; han var ouppmärksam medan hon talte; sjelfva hennes röst, blandad med de instrumenters ljud,

hvilka hon spelte fullkomligen väl, gjorde honom inte mer något nöje: ändteligen, kunde ej Mathilda undvika att se det Ambrosio icke kände annat än afsmak för henne, och att han, af naturen obeständig, skulle längta efter ombyte. Munken suckade också verkligen för hvart fruntimer han såg; emedlertid tvingades han, af fruktan att upptäcka sitt skrymteri, att instänga sina begär i djupet af sitt hjerta.

Det är nu nödvändigt, till begripande af påföljande händelser, att nogare utveckla dens character, som är förnämsta personen i denna historia.

Ambrosio var icke af naturen rädd, utan denna sinnesförfattning var hos honom en följd af hans uppfostran. Om han tillbragt sin ungdom i verlden, skulle han visat sig begåfvad med många goda och lysande egenskaper; han var af naturen verksam, rådig och oförskräckt; han hade en soldats hjerta, och skulle lyst i spetsen för en armée. Hans omdöme var omfattande, säkert och afgörande; det felades honom icke ädelmod, och de olycklige funno i

honom en vän, som deltog i deras lidande. Med dessa gåfvor af naturen, hade han kunnat blifva sitt lands prydnad; men klosterlefnaden hade nästan fördunklat dem alla. Olyckligtvis beröfvad sina föräldrar i sin spädaste barndom, föll han i en slägtinges våld, som ingen ting hållre åstundade, än att aldrig mer få höra talas om honom; han anförtrode detta barnets vård åt en af sina vänner, som var den förre Priorn för Dominicanerne. Denne munklefnadens förgudare försummade ingen ting för att öfvertyga barnet, att ingen sällhet fanns, utan inom murarna af ett kloster. Han lyckades fullkomligen, och ynglingens högmod fick ej annat föremål i sigte, än att gradvis bli intagen i Dominicaner-orden. Hans lärare hade stor omsorg att hos honom qväfva fröet till dessa ädla och oegennyttiga dygder, som han fått af naturen. I stället att hos honom inpräglade grundsatser om en allmänlig välvilja, ingåfvo de honom allenast egennyttiga och ensidighet; de lärde honom att anse andras förseelser som brott; och de visste att förbyta hans sinnelags ädla öppenhet i en trälaktig ödmjuk-

het. För att lättare qväfva hans medfödda mod, förskräckte de hans unga själ, i det de lade under hans ögon alla de fasligheter som vidskepelsens häfder innehålla; de afmåladde för honom, med de mörkaste färgor, de fördömdas plågor, och hotade honom, vid den ringaste förseelse, med evigt straff. Är det då underligt, att, med inbildningen beständigt fästad vid dessa föremål, hans character sänkte sig ända ned till fruktan och tvehogsenhet? Lägg ännu till, att som han var helt och hållit obekant med verlden, kände han icke dess faror, och gjorde sig ett begrepp derom, som var vida skildt från verkligheten. Under det munkarne utan uppehör voro sysselsatte att på det sättet utrota hans dygder, inskränka hans begrepp och förnedra hans tänkesätt, låto de komma till full mognad, de elaka böjelser som voro honom medfödda. De gynnade synnerligen hans passion för stolthet, låfänga, högmod, afund mot sina likar, egen beundran, oförsönlighet och grym hämdelystnad. Emedlertid framlyste stundom, oakadt all den möda man gjort sig att förskämma honom, hans goda egen-

skaper, igenom det moln hvori de voro insvepta. Då var den strid, som uppstod emellan hans verkliga character och den han förvärfvat, af en träffande sällsamhet, och obegripelig för hvar och en, som ej kände denna gåta. Han förkunnade emot de brottsliga de strängaste domar, hvilka, ett ögonblick derefter, hans medlidande förmådde honom att mildra; han ingick i de djerfvaste företag, som räddhogan genast bringade honom att öfvergifva; hans medfödda snille utbredde öfver de mörkaste saker ett klart ljus, som vidskepelsen strax kom och bortskymde. De öfrige munkarne, hvilka ansågo honom som ett väsende af en högre natur, märkte icke dessa stridigheter i deras föreståndares uppförande; de voro öfvertygade att han icke kunde handla orätt, och att han aldrig ändrade beslut utan viktiga orsaker.

Han kämpade ännu blott emellan de stridiga tänkesätt som han erhållit af naturen och uppfostran, då hans passioner, som intet starkt intryck ännu satt i verksamhet, framstälde sig för att afgöra segren. De

voro olyckligtvis den farligaste domstol han kunde vända sig till. Hans afsöndring från samhället hade ända dittills varit honom fördelaktig, i det den betagit hans lastbara egenskaper allt tillfälle att utveckla sig. Hans stora talanger hade till den grad upphöjt honom öfver sina medbröder, att de icke kunde väcka hans afund. Hans gudsfrukten, hans vältalighet, hans behagliga uppförande, hade tillvunnit honom allmän aktning, och följakteligen hade han inga oförrätter att hämnas. Hans högmot rättvisades af ett allmänt erkännande af hans skicklighet, och hans stolthet var icke i verdens ögon annat, än ett billigt förtroende till sina egna krafter. Såsom han knappt kände det andra könet, hade han aldrig tänkt derpå. Om han under loppet af sina studjer såg att människor kunde förledas af kärlek, log han medlidsamt deråt, och hans ungdoms eld var qväfd af beständig fasta, sträng bot och uppoffringar; men så snart han kändt det som man kallar kärlek, voro religionens skrankor alltför svaga, för att emotstå utbrottet af hans begär; alla hinder veko
för

för styrkan af hans våldsamma, eldiga och vällustiga temperament, och ifrån sjelfva detta ögonblick antogo alla hans öfriga passioner ett annat lynne, och väntade blott på tillfälle för att utveckla sig med en lika oemotståndlig våldsamhet.

Han fortfor emedlertid att vara föremålet för Madrids beundran; och entusiasterna tilltog med hvarje dag. Alla torsdagar var hans kyrka full, och alla hans predikningar hördes med lika bifall. Alla de förnämsta husen i denna stora stad, hade honom till bigtfader, och man var icke på modet, om icke fadren Ambrosio ålagt en att göra bot för sina synder. Han fortfor i sitt beslut att aldrig gå ur sitt kloster, hvilket i synnerhet tjente att förhöja den tanke man hade om hans helighet. Fruntimren i synnerhet prisade honom; de berömde icke allenast hans gudsfuktan, utan äfven hans ädla uppförande, hans talande blickar, hans majestätiska uppsyn, och hans ansigtets behagliga skapnad. Bittida om mornarne var klostrets port tilspärrad af en myckenhet equipager.

Madrids skönaste och förnämsta fruntimmer kunde icke för någon annan bekänna sina hemliga småsynder. Munkens ögon uppslukade deras behag. Om synderskorna hade rådfrågat hans stumma tolkar, skulle han icke behöft använda andra tecken, för att ge tillkänna sina begär; men olyckligtvis, sågo de icke på honom, i den fullkomligaste öfvertygelse om hans okränkliga renhet. Man vet att klimatets värma verkar mäktigt på Spanska damerna; men sjelfva den aldrälättsinrigaste skulle trott det lättare att väcka en passion hos Sanct Domini-ci marmorbild, än i den obefläckade fadren Ambrosii kalla och orörliga hjerta.

På sin sida var Munken, som föga kände tidehvarfvets fördärf, långt ifrån att tro, att der skulle funnits ganska få ibland dessa vackra synderskor, som föraktat hans suckar; men om han än varit bättre undervist, skulle omsorgen om hans rykte ändå alltid gjordt honom ytterligt varsam. Han visste huru svårt det skulle vara för ett fruntimmer att vårda en så sällsam, så vigtig hem-

lighet, som hans svaghet. För öfrigt retade alla dessa skönheter blott hans sinlighet, utan att röra hans hjerta, så att han lätt glömde den ena för den andra; i betraktande hvaraf han tog det beslutet, att hålla sig till Mathilda, ehuru han hädanefter ansåg henne med ett ganska liknöjdt öga.

En dag då tilloppet af bigtande skönheter qvarhållit honom ända till klockan ett i bigtstolen, och då han var på vägen att gå ur capellet, sedan hopen minskat sig, nalkades honom tvenne fruntimmer med den ödmjukaste uppsyn. Begge upplyfte sina slöjor, och det yngsta bad honom vara god och höra sig några ögonblick. Det intagande ljudet af denna röst, som ingen kunde höra utan rörelse, väckte genast den vördige fadrens uppmärksamhet. Den älskvärda bedjerskan syntes fördjupad i sorg. Hennes kinder voro bleka, hennes ögon uppfyllda af tårar, och hennes sköna hår föll i ordning på hennes axlar, och öfver hennes barm. Hennes blygsamma, milda och himmelska ansigte skulle förtjust ett mindre lättört hjerta

än det som slog i Priorns bröst. Ambrosio antog emot henne en ännu mildare ton än vanligt, och sade henne det han var färdig att höra henne, och hörde henne verkligen med en beständigt tilltagande rörelse.

«Vördige fader, sade hon, jag fruktar att förlora min enda, min käraste vän. Min mor är sjuk, och läkaren misströstar om hennes lif. Vi ha försökt allt hvad som stått i menschlig makt, och det återstår nu mer ej annat än att anropa Guds barmhertighet. Min far, hela Madrid prisar er gudsfruktan och dygd, värdigas ihogkomma min mor i edra böner; kanhända skall ni erhålla af den Alsmäktige, det han tackes uppehålla hennes lif, och då lofvar jag gerna att i tre månader komma hit alla torsdagar, och bränna ett vaxljus till eder Patrons S:t Dominici ära.»

«Godt, sade Munken för sig sjelf, se här en annan Vincentio della Ronda. Så begyntes äfventyret med Rosario; måtte detta slutas på samma sätt!»

Han lofvade göra allt hvad den unga flickan åstundade.

«Jag har, sade hon, ännu en bön att göra er. Vi äro främlingar i Madrid; min mor önskade en bigt-far, och vet inte till hvem hon skall vända sig. Man har försäkrat oss att ni aldrig går ur klostret, och min stackars mor kan inte komma dit. Om ni, vördige fader, ville hafva den godheten, att nämna oss en man, hvars visa och tröstande föreställningar kunde lätta de sista ögonblicken af min mors lefnad, skulle vi därför bli skyldig er evig erkänsla.»

Ambrosio lofvade äfven att uppfylla denna begäran; och hvilken begäran skulle han kunnat neka? Han lofvade att samma dag skicka henne en bigt-far, och bad henne att lemna honom sin adress. Den unga flickans följeslagerska gaf honom ett kort, hvarpå den var skrifven, och gick med den vackra bedjerskan, som likväl icke skiljt sig vid den andelige mannen, innan hon öfverhopat honom med välsignelser. Ambrosios ögon följde henne ända till dess hon var utgången ur capellet. Han kastade då ögonen på kortet och läste: «Donna Elyira Dalfa på Sit Ja-

go-gatan, fjerde huset från Alborniska palatset.»

Den vackra bedjerskan var i själfva verket ingen annan än Antonia, åtföljd af sin tante, Leonella. Denna hade icke utan svårighet påtagit sig att följa sin systerdotter till klostret. Ambrosio hade injagat hos henne en så stor fruktan, att hon ryste vid hans åsyn. Det var äfven denna fruktan som, oaktadt hennes lust att tala, tillslöt hennes mun under hela den tiden hon stod inför honom.

Munken gick tillbaka till sitt rum, och Antonias bild följde honom. Han kände tusen nya rörelser uppstå i sitt bröst, till hvilka han icke kunde utgrunda orsaken; de voro helt och hållit olika med dem som Mathilda väckt hos honom, då hon yppade för honom sitt kön och sin kärlek. Hans sinnen hade ingen del deri; hans bröst var icke, som då, en tummelplats för tusen vällustiga begär, och hans lugnare inbillning, blottade icke för honom de babag, öfver hvilka blygsamheten dragit en ogenomtränglig slöja för hans for-

skande ögon. Det han kände, var allenast en blandning af ömhet, beundran och vördnad; det var en ljuf och behaglig sorglighet, som har icke velat bortbyta emot de lifliga ste hänryckningar.

«Lycklig den, sade han, som får äga denna älskvärda flickas hjerta! Hvilken finhet i alla hennes anletsdrag! hvilket behag i hennes bildning! hvilken ljuf och blyg oskuld i hennes blickar! hvad den himmelska klarheten i hennes ögon är olik den fräcka eld, som lyser ur den lättsinniga Mathildas! Ack! hvad en kyss på dessa rosenläppar skulle vara mig tusen gånger ljufvare, än all den gunst som den andra så öfverflödigt beviljar mig. Mathilda har mättat mig med njutningar; hon har tvungit mig att falla i sina armar, och hon gör sig en ära af sin oförnöjdhet. Om hon känt blygsamhetens mäktiga behag, hur oemotståndligt det fångslar mannens hjerta, huru starkt det kedjar honom vid skönhetens char, skulle hon nånsin behöft taga sin tillflygt till någon annan förtrollning? Ges det någon uppoffring som bör synas svår för att vin-

na denna flickas tillgifvenhet? Ack! om det vore mig tillåtit att i himmelns och jordens åsyn förklara henne min kärlek! att använda all min förmåga för att inge henne ömhet, aktning och vänskap: att vara hos henne timmar, dagar, och år; att förvärfva mig rättighet att förbinda henne, och höra de okonstlade uttrycken af hennes erkänsla; att utleta hennes oskyldiga hjertas rörelser; uppmuntra hennes växande dygder; dela hennes nöjen och aftorka hennes tårar, och sluteligen se henne söka i mina armar sin ungdoms stöd och tröst! Ja, om det gafs en fullkomlig sällhet i verlden, så är den endast den lyckliga varelse förbehållen, som får denna ängel till maka.»

Uppfyld af dessa tankar, gick han med stora steg i sitt rum, med fästad blick, och hufvudet lutadt mot sin axel. Hela hans varelse tycktes vara i oordning. På en gång uppfyldes hans ögon med tårar. »Fåfånga inbillning! ropade han sorgligt, hon är förlorad för mig! Jag kan aldrig bli hennes maka; och att förföra hennes oskuld, missbruka det

förtroende hon visar mig, till hennes fördärf Ack! det skulle vara det svartaste brott som nånsin blifvit begått i verlden! gå, frukta ingen ting af mig, älskvärda flicka; din dygd behöfver ej bäfva för Ambrosio. Nej, för alla Indiens skatter, skulle jag icke vilja bereda ditt hjerta en känsla af ånger.»

Under det han med ännu hastigare steg gick i sitt rum, blef han på muren varse sin *Madonnas* portrait, hvaraf han nu mera icke var en så ifrig tillbedjare; han ref ner det med harm, bröt sönder det och trampade det under fötterna. «Bort, sade han, nedriga, långt bort ifrån mig.»

Olyckliga Mathilda! Hennes älskare glömde att hon för honom ensam hade uppoffrat sin dygd! han älskade henne icke mer, för det hon alltför mycket älskat honom.

Som han kastade sig på en stol nära bordet, fick han se kortet hvar på Elviras adress var skrifven. Han påminnte sig det han lofvat skaffa

henne en bigtfar, och betänkte sig några ögonblick; men Antonias väldet öfver hans hjerta var redan så stort, att det icke länge tillät honom att emotstå den tanke som uppstigit hos honom; och han beslöt att sjelf bli denne bigtfadren. Han kunde lätt gå ur klostret, utan att bli sedd, i det han insvepte hufvudet i sin capuchon, och erhålla af Elvira tysthetslöfte angående hans utgång ur klostret. Mathilda var den enda person hvars vaksamhet han fruktade; men han hoppades, att om han sade henne i matsalen, att han inneslöt sig i sitt rum, det öfriga af dagen, skulle hon icke falla på den tanken att utleta hans steg.

Ambrosio gick således ur klostret genom en lönnport, på den timmen då Spaniorerne i allmänhet taga sin middagssömn. Han gick öfver flere gator, med hufvudet insvept i sin capuchon; och som hetan var på denna stund omåttligen stark, råkade han litet folk, kom till S:t Jago-gatan, anlände utan någon händelse till Elviras hus, ringde och blef införd i ett förmak.

Här lopp Ambrosio den största fara att bli upptäckt. Om Leonella varit hemma, hade hela Madrid snart blifvit underrättad, att den vördnadsvärde Ambrosio gått ifrån sitt högtidliga löfte att aldrig gå ur sitt kloster, för att besöka hennes syster Elvira. Till all lycka för honom, var Leonella nyss återrest till Cordua. Hon hade dagen förut fått ett bref, som underrättade henne att en af hennes släktingar blifvit död, och lemnat henne det lilla han ägde, för att delas emellan henne och hennes syster; hon hade genast lagat sig i ordning, och rest strax efter sin hemkomst från kyrkan: Leonella hade icke lemnat Madrid, utan att gifva några suckar åt minnet af den älskansvärde, men alltför obeständige Christoval; emedlertid har man sedan fått veta att en Apothekaregesäll i Cordua, som behöfde litet penningar för att bli sin egen, hade förklarats sig för hennes tillbedjare, och att Leonella, rörd af hans suckar, gjordt honom till den lyckligaste af alla männer.

Så snart bigtfadren blifvit anmäld, kom Antonia, som det ögonblicket

var vid sin mors säng, emot honom:
 «Förlåt, sade hon, vördige fader...
 Ack himmel! är det möjligt? Skall
 jag tro mina ögon! Den vördige fa-
 dren Ambrosio har gått ur sitt klo-
 ster för att lisa min mors plågor!
 Hvad hon skall bli glad! Kom in,
 kom in, sade hon. Mamma, fader
 Ambrosio sjelf!»

Hon framsatte åt honom en stol
 vid sin mors säng, och gick in i ett
 annat rum.

Detta besök gjorde Elvira myc-
 ket nöje. Ambrosio använde, i sitt
 samtal med Antonias mor, alla de
 gåfvor att behaga, som han undfått
 af naturen. Genom styrkan af sin
 öfvertygande vältalighet, stillade han
 hennes oro, skingrade hennes tvif-
 velsmål, fästade hennes tankar på
 den högste Domarens oändeliga barm-
 hertighet, afklädde döden sin fasa,
 och lärde Elvira, att utan häfvan
 träda på den omätliga evighetens
 brant. Hon hörde med uppmärk-
 samhet hans uppmuntringar, hvilka
 snart återskänkte hennes hjerta hopp
 och förtröstan. Hon upptäckte för
 honom utan förbehåll sin oro och

fruktan; han hade ställt henne tillfreds i anseende till ett tillkommande lif; men hon lemnade sin Antonia qvar efter sig, utan andra vänner, i hvilkas vård hon kunde anbefalla henne, än Marquis de Las Cisternas och sin syster Leonella. Den enas protection var ganska oviss, och dem andra, ehuru hon oändeligen älskade sin systerdotter, var högst oföräktig och fåfäng. Så snart Ambrosio blef underrättad om orsaken till hernes bekymmer, bad han henne äfven ge sig tillfreds i den delen; han trodde sig i stånd att kunna skaffa Antonia en säker fristad i Marquisinnan de Villa Francas hus, hvars bigtfader han var, och som var ett fruntimmer af en exemplarisk gudsfruktan och stor frikostighet. Om någon händelse skulle beröfva henne denna tillflykt, påtog han sig att inskaffa Antonia såsom pensionair i något aktningvärdt hus, emedan Elvira tillstått för honom att hon inte tyckte om klosterlefnaden, och Munken varit nog redlig, eller nog höflig för att tillstå det hennes afsmak derföre icke var alldeles utan grund.

Dessa prof af deltagande tillvun-
no honom fullkomligt Elviras hjerta.
Hon nyttjade, för att tacka honom,
de varmaste uttryck som erkänslan
kan ingifva, och försäkrade honom
det hon nu vore nöjd att underka-
sta sig allt hvad Gud behagade på-
lägga henne; Ambrosio steg opp för
att taga afsked, och lofvade att återkomma dagen derpå; men han bad
att hans besök måtte hållas i en he-
lig tystnad.

«Jag önskar, sade han, att Ma-
drid är i okunnighet om, det jag
bryter ett löfte, som nöden tvungit
mig att göra. Om jag icke tagit det
beslut att aldrig gå ur klostret, utan
i så trängande omständigheter som
dem, hvilka fört mig hit till er, skul-
le jag hvart ögonblick bli hindrad
af obetydliga småsaker; och jag ha-
de blifvit tvungen att upoffra åt
lätjans eller nyfikenhetens nycker
den tid, som jag mer nyttigt tror
mig kunna använda vid en sjuksäng.»

Elvira berömde ganska mycket
hans klokhed och christeliga ömhet,
och lofvade att med omsorg dölja

hans hedrande besök. Munken gaf henne sin välsignelse, och gick.

Som han fann Antonia i förmaket, kunde Ambrosio icke neka sig det nöjet att några ögonblick tala med henne. Han bemödade sig att i sin ordning trösta henne; sade att hennes mor syntes mera lugn och tillfreds, och att han hoppades det hennes hälsa snart skulle förbättras. Han efterfrågade hvem som var hennes läkare, och rådde henne att kalla läkaren i sitt kloster, som var en af de skickligaste i Madrid; han framsmög några ord till Elviras beröm, prisade hennes själs styrka och renhet, och döljde icke att hon ingifvit honom den största högaktning. Antonia tackade honom med den mest rörande oskuld, och med tacksamhets-betygelser, för hvilka icke Ambrosio borde vara känslolös. Efter en liten stunds samtal, hvarunder Munken förstod att vinna Antonias tillgifvenhet och äfven hennes förtroende, gick han, och lemnade både modren och dottren i den mest förtjenta beundran af hans dygder och egenskaper.

När Antonia kom in i rummet, såg hon redan en lycklig verkan af detta besök, på sin mors ansigte. Alla hennes anletsdrag voro leende, och man talade denna afton allenast om Ambrosio.

«Innan han begynt tala, sade Elvira, var jag redan intagen af honom, och hans sköna uttal har alldeles förtjust mig. Men det förefaller mig, Antonia, som jag förr hört denna röst: Den tycktes vara fullkomligen bekant för mitt öra. Kan hända att jag förr känt Ambrosio, eller någon med lika uttal; men jag bekänner att vissa ljud af hans röst inträngt ända till min själ.»

«Jag försäkrar söta mor, att den gjort det samma på mig; emedertid ha vi säkert hvarken den ena eller andra kunnat hört hans röst innan vi kommo till Madrid. Kan hända vi tillägna hans uttal det som blott är en verkan af hans behagliga umgängesgåfvor. Jag vet icke hvarföre, men jag känner mig mindre besvärad att tala vid honom, än med någon annan. Han hör mig med upp-

märksamhet, och svarar mig med godhet: han handterar mig icke som ett barn, som vår gamla bigtfar på slottet gjorde. Jag tror verkligen att jag aldrig kunnat älska den gamle fadren Dominicus, om jag än blifvit hundra år i Murcien.»

«Jag tillstår att fadren Dominicus inte just ägde ett intagande umgängessätt; men han var redlig, tillgifven och välment.»

«Ack! mamma, dessa egenskaper äro så allmänna!»

«Gifve Gud, mitt barn, att intet erfarenheten öfvertygar dig att de äro ganska sällsynta! Men säg mig, Antonia, hvarför det är omöjligt att jag förut kunde hafva känt fadren Ambrosio?»

«Derför att han, sedan sin ingång i klostret, aldrig gått derutur; han känner så litet gatorna i Madrid, att han sade mig det han i dag haft mycken möda att hitta hit, fast vi bo så nära klostret.»

«Det är alltför möjligt; men jag

kunde hafva kändt honom före hans ingång i klostret. Ty innan han kunde gå ut derifrån, måtte han nödvändigt kommit in.»

«Gud vet hur söta mor sätter i hop ... men kunde det inte vara möjligt att han vore född i klostret?»

«Det begrips inte så lätt, svarade Elvira leende.»

«Ack! nu påminner jag mig: han blef buren till klostret, då han ännu var litet barn, och den almäna hopen tror att han fallit från himmelen, och att han var en skänk af den heliga Jungfrun, åt Dominikanerne.»

«Det var ganska beskedligt af henne, fortfor Elvira småleende. Och du tror, Antonia, att han fallit från himmelen? Då måtte han gjort ett hiskligt fall.»

«Jag ser att söta mor är också ibland de otrognas antal; Vår värdinna har berättat saken helt annorlunda för min tante. Hon påstår att han inte fallit från himmelen.»

Som barnets föräldrar, sade hon, voro fattiga och ur stånd att uppfostra det, lade de honom, så snart han kommit till världen, utanför klosterporten. Den förra Priorn lät af ren barmhertighet uppfostra honom i klostret. Der blef han ett mönster af dygd, gudsfruktan, lärdom, och Gud vet inte allt af hvad. Derefter blef han upptagen i Orden, och kort derefter utnämnd till Prior. Om nu denne, eller den andra berättelsen är sannfärdigast, så kommer likväl hela världen öfverens derom, att han inte kunde tala ännu, när munkarne togo honom under sitt beskydd, och att söta mor således inte kunde ha hört hans röst innan han gick in i klostret, efter han då inte ännu hade någon.»

«Ganska väl resonerat, Antonia! dina slutsatser äro ovedersägeliga; jag trodde dig inte vara så skicklig Logicus.»

«Åh, söta mor bara narras med mig; men jag är alltför glad att se henne vid så godt humeur. Söta mor tycks också vara tämligen lugn, så att jag hoppas att hon slipper sina con-

vulsioner efter detta. Ack! jag visste väl att den vördige fadren Ambrosii besök skulle göra söta mor mycket godt.»

«Det har det verkligen gjort, mitt bästa barn; det har ställt mig tillfreds i vissa mål, som oroade mig. Jag känner mig sömnig; Antonia, drag före sänggardinerna, och om jag inte vaknar innan midnatten, så skall du vara beskedlig och gå och lägga dig.»

Antonia lofvade att lyda. Sedan hennes mor omfamnat henne, drog hon igen gardinerna, satte sig tyst till sitt arbete, och begynte att bygga slott i luften. Den synliga förhättringen i hennes mors tillstånd, hade uppmuntrat henne, och hennes inbillning framställde endast leende bilder. Ambrosio hade ett utmärkt rum i hennes drömmar; hon tänkte på honom med nöje och tacksamhet; men om det i den oskyldiga utdelningen hon gjorde af sina tankar, var *en* för Munken, var det åtminstone *tvenne* för Lorenzo. På det sättet förflöt tiden ända till klockan i Dominicaner-kyrkan slagit tolf.

Antonia påminte sig sin mors befallning och ställde sig villigt derefter. Hon drog varsamt undan sänggardinerna. Elvira låg i en djup och söt sömn; hälsans färg begynte å nyo visa sig på hennes ansikte; ett smålöje på hennes läppar gaf tillkänna att hennes drömmar voro behagliga. Antonia, lutad öfver henne, trodde sig höra henne nämna sitt namn; hon kysste sagta sin mors panna och gick ut i sitt rum, der hon knäföll framför en bild af S:ta Rosalia, hennes skyddshelgon, och befallte sig i himmelens beskydd; hon slöt sin aftonbön, som hon var van ifrån barndomen, med följande sång;

MIDNATTS-HYMN.

Allt hvilar nu, och nattens dimma
 Med tysthet omger mig, och lugnet allmänträr;
 I tornet midnattsklockan slår;
 Välkommen dystra, helga timma!
 Jag hör dig, och mitt hjertas frid
 Ej störs af ånger eller strid.

På denna stund se ondskan våga
 Att föra ut sitt värf, i skygd af nattens flör;
 Och utur grafvens mörka chor,
 De bleka, qvalda skuggor tåga.

På denna stund mitt företag,
Är tacka himlen för min dag.

J andar af de godas slägte,
Som svälfven öfver mig, och läsen i min själ,
Ack! döden i mitt hjerta väl,
Hvar känsla som ej dygden väckte!
Och födes der ett falskt begär,
Så hindren det att fästas der.

Förjagen långt ifrån mitt läger
De mörka nattens barn, de grymma spökens
tropp,
Och låten sväfva för mitt hopp
De skönsta bilder tanken äger.
Uti en dröm, ack! låten mig
Få se er himmel öppna sig!

Och från min låga, gömda hydda
Skall höjas upp till er min sång hvar enda dag,
Tills hjertat slår sitt sista slag,
Och mina dagar äro flydda.
Att jag må vandra trygg min stig,
J änglar, vaken öfver mig!

Då hon slutat sin bön, gick Antonia
till sängs. Sömnen bemäktigade sig
snart alla hennes sinnen, och hon
smakade i några timmar den ljufva
hvila, som endast oskulden kan
skänka, och emot hvilken flera än

en monark skulle med nöje bortbyta sin krona.

SJUNDE CAPITLET.

»Hvad de äro rysliga, dessa skumma och ödsliga hvalf! dessa bedröfliga öknar, der tystnaden och natten ensamt råda; en djup natt, såsom chaos, innan solen vid sin födelse ännu utvecklats sina strålar och kastat dem tvärs igenom det tjocka mörkret. Dödsfacklan, i det den sprider ett irrande sken på de dunkla och hotande hvalfven, som drypa af fuktigt mögel och upplöst kalk, bröder öfver hvarje föremål en ny fasa, och ökar blott nattens förfärlighet.»

BLAIR.

Ambrosio återkom till sitt kloster, utan att hafva blifvit upptäckt, och med inbillningen uppfylld af de behagligaste föreställningar. Blind för den fara hvarföre han blottstälde sig, att så nära se Antonias behag, tänkte han blott på det nöjet som hennes sällskap redan förskaffat honom, och lofvade sig att snart få njuta det å nyo. Han underlät icke

heller att dra fördel af Elviras opasslighet för att se hennes dotter alla dagar. I början inskränkte han sina begär inom ett fint bemödande att vinna hennes vänskap; men han blef icke snarare öfvertygad att hon hyste för honom denna känsla i hela sin vidd, förr än hans afsigt blef mera bestämd, och hans omsorger mera lifliga och utmärkta. Den oskyldiga förtroligheten af hennes umgänge med honom, retade Munkens begär, och hennes blygsamhet, vid hvilken han småningom blifvit van, ingaf honom icke mer någon aktning. Han tillbad henne alltid, men han tänkte på medel att beröfva Antonia det ljufvaste af sina behag. Värman af hans passion, och det fina genomträngande förstånd, hvarmed, till olycka både för honom sjelf och Antonia, naturen i öfverflöd begäfvat honom, ersatte bristen af hans föga skicklighet i konsten att förföra. Som han lätt urskiljde de rörelser som borde vara gynnande för hans afsigter, fattade han begärligt alla tillfällen att förderfva den unga flickans hjerta. Emedlertid lyckades han icke lätt deri: Antonias djupa
enfald

enfald hindrade henne att märka af sigten med hans smicker; men de förträffliga moraliska grundsatser som Elvira haft omsorg att inpräglade hos henne, hennes säkra och sunda omdöme, och den inre känslan af sina skyldigheter, försvarade henne kraftigt mot hans falska och lättsinniga föreställningar. Ofta kullkastade hon, med några ganska enfaldiga ord, förförarens sophismer, och lät honom inom sig känna huru svaga de äro emot dygdens och sanningens oföränderliga föreskrifter. Vid dessa tillfällen, tog Ambrosio tillflykt till sin vältalighet; han bestormade henne med en mängd filosofiska klyftigheter, som hon icke förstod, och hvilka det var henne omöjligt att besvara. Han fann således utväg, om icke att öfvertyga henne det hans föreställningar voro riktiga, åtminstone att hindra henne se det de voro på det högsta farliga och falska. Antonia fortfor på det sättet att göra sig ett lika fördelaktigt begrepp om hans säkra omdömesgåfva, och Munken tviflade icke på att en gång föra Antonia till det önskade målet.

Ambrosio kunde icke dölja för sig sjelf att hans försök voro brottsliga, och att hans afsigter endast åsyftade oskuldens förledande; men hans passion var alltför häftig, för att tillåta honom att afstå derifrån. Som han aldrig fann någon karl umgås i Elviras hus, och icke hört omtalas att någon begärt hennes dotters hand, tviflade han icke på, att Antonias hjerta var fritt. Han tog således det beslut att söka verkställigheten af sin afsigt, hvilka följderna än måtte blifva, och väntade endast ett tillfälle då han kunde öfverraska Antonia ensam och utan försvar.

Under det Munken således var sysselsatt med sin nya kärlek, tilltog med hvar dag hans köld emot Mathilda. Dess mer han inom sig kände att han gjorde henne orätt, dess mer drog han sig ifrån henne; han var icke nog herre öfver sig sjelf, att dölja för henne sitt hjertas tillstånd, och han fruktade det hon, vid ett anfall af svartsjuka, kunde förråda en hemlighet, hvarpå både hans heder och välfärd berodde. Det var omöjligt att icke Mathilda skulle märka hans kallsin-

nighet; han var öfvertygad att hon märkte den, och han undvek henne sorgfälligt, för att slippa hennes förebråelser. Emedlertid hade han blifvit öfvertygad, om han mindre undvikit henne, och sett hennes tåliga och undergifna uppsyn, att han ingen ting hade att frukta af hennes förtryksamhet. Mathilda var återigen den stilla och intagande Rosario, och hon anklagade honom aldrig för otacksamhet. Endast hennes ögon, som stundom fylldes med tårar, och den ömma sorgligheten i hennes röst och åtbörder, gjorde Ambrosio de mest rörande förebråelser för sin otrohet. Han var icke känslolös för hennes smärta; men som han icke visste något medel deremot, aktade han sig att visa det han rördes deraf. Öfvertygad af hennes uppförande, det han ingen ting hade att frukta af hennes hämd, fortfor han att behandla henne på samma sätt, och Mathilda, som aldrig tillät sin svartsjuka att bryta ut, fortfor att visa honom samma ömhet.

Elviras hälsa återställdes småningom. Hon hade icke vidare convulsioner, och Antonia bäfvade icke

mer för sin mors lif. Ambrosio såg henne tillfriskna, med ett hemligt missnöje. Han fruktade att Elviras genomträngande öga icke länge skulle förbländas af hans skenbara helighet, och att hon skulle misstänka hans afsigter, och beslöt derföre att med första försöka sitt välde öfver Antonias hjerta.

En dag, då han funnit Elvira nästan fullkomligen återställd, llemnade han henne förr än vanligt. Som han icke fann Antonia i det rummet der han brukade råka henne, gick han dristigt in i den unga flickans egen kammare. Denna var allenast skild från Elviras, genom ett litet cabinet, der Flora, deras kammarjungfru, vanligtvis låg. Antonia satt på en hvilsäng med ryggen vänd mot dörren. Ambrosio steg sagta in och satte sig bredvid henne. Antonia häpnade då hon fick se honom, stegenast upp och erböd sig att föra honom i salen. Ambrosio qvarhöll henne, och förmådde henne att åter sätta sig. Hon satte sig utan svårighet hos honom; ty hon hade ingen orsak att hålla det ena rummet tjenligare till samtal, än det andra.

Trygg i sin oskuld och säker på Ambrosios grundsatser, begynte hon att språka med honom med sin vanliga frihet och liflighet.

Hon talade om sin mors hälsa, och sin glädje att se henne återställd.

«Jag beundrar, sade Munken, er barnsliga ömhet; den visar er förträffliga character och ert goda hjerta; den lofvar en skatt åt den som himmelen bestämt att äga er tillgifvenhet. Om ert hjerta kan känna så mycken ömhet för en mor, hvad skall det inte då känna för en älskare? Men kan hända att detta ömma hjerta är redan bortgifvit? Säg mig, mitt älskvärda barn, vet ni hvad kärlek är? Tala uppriktigt; glöm min klädnad, och se blott i mig en vän.»

«Kärlek, sade hon? Ack ja, det vet jag visst. Jag har redan älskat mycket, mycket folk.»

«Det är inte det jag menar. Den kärlek som jag talar om, kan blott kännas för en enda person. Har ni

aldrig sett en karl, som ni önskat er till man?»

«Nej, visst inte.»

Antonia sade här en osanning, utan att sjelf veta det. Hon var fullkomligt okunnig om, af hvilken natur hennes känslor för Lorenzo voro; och som hon icke sett honom sedan hans sista besök, försvagades dagligen det intryck han gjort på hennes hjerta. Också tänkte hon icke på en man, utan med en ung jungfrus bäfvan; således svarade hon utan betänkan- de *nej*, på Ambrosii fråga.

«Och önskar ni er inte att se denne mannen, Antonia? Känner ni inte en odräglig tomhet i ert hjerta? Suckar ni inte öfver någons frånvaro, som är er kär, och som ni likväl icke känner? Märker ni inte att vissa saker, som ni förr tyckte om, icke behaga er mer? väckas inte i ert bröst tusen nya känslor, tusen nya begär, som man känner, men som man inte kan förklara? Skulle det vara möjligt, att, då ni uppeldade allas hjertan omkring er, edert eget blef kallt och känslolöst. Den

na ljufva eld i edra ögon, denna sköna rodnad som målar edra kinder, denna vällustiga och förtjusande melancholi, som man stundom ser utbredd öfver ert ansigte, allt förräder ert hjertas hemlighet. Ni älskar, Antonia, och ni söker fåfängt att dölja det för mig?»

«Ni förvånar mig, min far. Hvad är det för en kärlek, ni talar om? Jag känner den inte; och för hvad orsak skulle jag dölja det, om jag kände den?»

«Har ni aldrig, Antonia, råkat en man som ni tyckt er känna för länge sedan, oacktat ni aldrig sett honom förr? Hvars utseende, vid första anblicken, var bekant för edra ögon? Hvars röst fagnat ert öra och trängt sig ända till er själ? Hvars närvaro gjort er glad, och hvars bortgång gjort er ledsen? I hvars sköte ert hjerta skulle önska att utgjuta, att afbörda alla dess bekymmer? Har ni inte rönt dessa känslor, Antonia?»

«Ack, jo! min far, det har jag

visst gjort; jag kände allt detta första gången jag såg er.»

Ambrosio darrade.

«Mig! ropade han; är det möjligt, Antonia?»

Hans ögon lyste af glädje och otålighet. Han tog hennes hand och kysste den med hänryckning.

«Hvad! ni har känt allt detta för mig? . . . »

«Och ännu lifligare än ni kan uttrycka det. Från den första stund jag såg er, kände jag så mycket nöje, så mycket deltagande! jag var så otålig att höra er röst, och då jag hörde den, var den mig så ljuf, och gaf mitt hjerta en så öm rörelse! Jag tyckte att denna röst sade mig tusen saker, som jag önskade höra. Jag tyckte att jag kände er för länge sedan; att jag hade rätt till er vänskap, era råd, ert beskydd. Jag fällde tårar då jag inte såg er mer, och längtade blott efter det ögonblick då jag skulle få återse er.»

«Antonia, förtjusande Antonia, ropade Munken, i det han tryckte henne till sitt bröst, skall jag tro mina sinnen? Ack! min ljufva vän, säg mig ännu en gång att ni älskar mig, att ni älskar mig ömt!»

»Ja, Ambrosio, jag älskar er, och ni är, näst min mor, det som jag har kärast i världen.»

Efter denna oskyldiga bekänne-
lse, kunde icke Ambrosio styra sig
mer. Drucken af glädje, och brin-
nande af begär, tryckte han henne
darrande i sina armar, höljde hen-
nes mun och kinder med sina kys-
sar, insöp hennes friska, välluktande
anda, och med en djerf hand våld-
förde hennes skötes skatter. Redan
låg han i Antonias famn, som häpen
och förskräckt öfver hans tilltagsen-
het, sökte att dra sig undan hans
omfamningar.

«Ambrosio, ropte hon, fader An-
brosio, släpp mig, för Guds skuld.»

Den upptände Munken var döf
för hennes böner; han fortfar i sin

afsig och tar sig ännu större friheter.

Antonia ber, gråter och strider; på det högsta förskräckt, fast hon ej kände orsaken till sin räddhoga, använde hon alla krafter för att slita sig lös ifrån Munken; hon var på vägen att ropa om hjälp, då dörren hastigt öppnas. Ambrosio var nog fintlig för att i ögonblicket inse faran af sin belägenhet. Han släppte genast sitt rof, flög upp ur hvilsängen och stod i en blixtnid midt på kammargolfvet. Antonia gjorde ett utrop af glädje, sprang till dörren och kastede sig i sin mors armar.

Orolig öfver några Priorns ord, som Antonia i sin oskuld berättat, hade Elvira beslutit söka upplysning i anseende till sina misstankar. Hon kände världen för väl, för att låta förblinda sig af det stora ryktet om Munkens dygd. Hon hade öfvertänkt några småsaker, som, ehuru obetydliga i sig sjelfva, syntes, tillsammansantagne, billiga hennes fruktan. Ambrosios täta besök, som i hennes ögon endast voro till Antonia; den rörelse som emot hans vilja visade sig hvar gång man talade om henne, hans eldiga blickar,

som hos honom gaf tillkänna hela ungdomens styrka, och framför allt de skadliga grundsatser som han meddelade hennes dotter, och som föga öfverensstämde med dem han yttrade i hennes egen närvaro; allt detta tillsammanlagt, hade väckt hennes tvifvelsmål i anseende till renheten af Ambrosios vänskap. Hon hade i följe häraf beslutit att utforska honom, det första hon fann honom ensam med Antonia, och hennes försök hade lyckats. Elvira hade icke öfverraskat honom under det han tryckte Antonia i sin famn; men oordningen af Antonias kläder, och den förvirring som syntes i hela Munkens ansigte vid hennes ankomst, voro tillfyllest att öfvertyga henne det hennes fruktan icke var ogrundad. Emedlertid var hon alltför försiktig för att göra buller deraf. Som hon kände huru svårt och äfven vådligt det skulle blifva, att rycka masken af en bedragare, för hvilken allmänheten var så intagen, och som hon tillika ville undvika att göra sig en så mäktig fiende, låtsade hon inte märka hans rörelse, utan satte sig i all stillhet på soffan, föregaf några orsaker till sin oförtänkta

inkomst i sin dotters sängkammare, och begynte att tala i åtskilliga ämnen, med fullkomligt lugn och förtrolig uppsyn.

Tillfredsstäld af detta uppförande, hämtade sig Munken småningom från sin förvirring, och ville svara Elvira med sin vanliga frihet; men han var ännu för ny i förställningskonsten; och, som han sjelf kände att han borde hafva ett tvungit och förställt utseende, afbröt han samtalet och steg upp för att taga afsked, med en hemlig förhoppning att snart finna ett mera gynnande tillfälle. Men hur stor blef icke hans bestörtning då Elvira, under det hon följde honom ut, sade honom höfligt, att som hennes hälsa nu mera vore fullkomligen återställd, trodde hon sig icke böra längre beröfva någon annan hans närvaro, som vore i större behof deraf. «Jag ber er tro, sade hon, att jag skall hysa en beständig erkänsla för er godhet, och för den lyckliga verkan som ert sällskap och ert samtal haft på min hälsa; och jag är ledsen att vissa omständigheter

neka mig det nöjet att vidare ta emot edra besök.»

Detta språk, ehuru höfligt, var ganska tydligt. Emedlertid ville Ambrosio svara derpå, men en uttrycklig blick af Elvira tillbakahöll hastigt hans invändningar. Öfvertygad af detta ögonkast att han var upp-täckt, och som han inte mer såg något hopp, tog han afsked och återkom till sitt kloster, med hjertat fullt af blygd, smärta och raseri.

Då han gått, kände Antonia sitt hjerta befriadt från en svår börda; emedlertid var hon ledsen öfver en händelse, som inte lemnade henne något hopp öfrigt att åter se honom. Elvira var äfven ganska bedröfvad deröfver; hon hade med för mycket nöje trodt honom vara sin vän, för att icke sörja öfver att hafva så grufveligen bedragit sig; men hon hade för mycket rönt den vanliga uppriktigheten af tidehvarfvets vänskap, för att länge vara modfälld öfver dennes slut. Hon underrättade derpå sin dotter om den fara hon lupit; men det var med den största varsamhet, för att icke, i det

hon tog bindeln från hennes ögon, tillika sönderslita oskuldens slöja. Hon åtnöjde sig med att förmå henne vara på sin vakt, i det hon befallte henne att, om Ambrosio fortfor med sina besök, aldrig bli ensam med honom; en förmaning, hvarefter Antonia lofvade att noga rätta sig.

Då Ambrosio återkommit i sitt rum, slöt han sig inne, och kastade sig förtviflad på sin säng. Begär, ånger, blygd och fruktan att vara upptäckt, skakade på en gång hans själ, och uppfylde honom med oro och förvirring. Han såg icke mer något hopp för sig att tillfredsställa en passion, som hädanefter utgjorde en del af hans lif. Hans hemlighet var i en kvinnas våld. Åsynen af brådjupet förskräckte honom; men då han tänkte att han, utom Elvira, nu varit i besittning af föremålet för sina önskningar: utom Elvira! .. svor han den gruffligaste hämd öfver henne; han svor att han i trots af henne, i trots af hela världen skulle äga Antonia. Sedan han gjort denna ed, steg han upp, gick med stora steg, slog i väggarna, röt i

ett vanmäktigt raseri, och öfverlemnade sig åt hela utbrottet af sin ursinnighet.

Denna storm var ännu ej stillad, då han hörde sagta klappas på sin dörr. Som han fruktade att man hört honom från sofrummen, vågade han icke neka att öppna; han försökte under några ögonblick att hämta sig, och drog från regeln; dörren öppnades och Mathilda syntes.

Mathilda var i detta ögonblick den af klostrets invånare, hvars närvaro mäst borde besvåra honom. Han var icke nog herre öfver sig sjelf, för att kunna handtera henne med skonsamhet; han tog ett steg tillbaka då han såg henne, och rynkade sina mörka ögonbryn:

«Jag är sysselsatt, sade han, jag vill vara ensam.»

«Mathilda sköt, utan att höra det, regeln för dörren, och nalkades honom med en blid och bedjande uppsyn:

«Förlåt, Ambrosio, sade hon. Det

är för ert eget väl, som jag vågar störa er. Frukta inga förebråelser från min sida. Jag kommer inte för att beklaga mig öfver er otacksamhet; jag förlåter er af allt hjerta, och när jag inte mer får vara er älskarinna, så begär jag det andra rummet, jag menar, att vara er vän och förtrogna. Man kan inte tvinga sin böjelse. Den obetydliga skönhet ni funnit hos mig, har försvunnit hos er, för retelsen af nyhetens behag. Om inte Mathilda mer kan väcka era begär, så är det hennes fel, och inte ert. Men hvarföre fly mig? Hvarföre med så mycken omsorg undvika min närvaro? Ni har bekymmer, och ni nekar mig att dela dem? Ni känner saknad, och ni undandrar er min tröst! ni har afsigter, och ni söker inte mitt bistånd! det är öfver allt detta jag kommer att beklaga mig, och icke öfver er kallsinnighet emot mig. Jag har uppgifvit mina rättigheter som älskarinna; men ingen ting skall förmå mig att lemna dem jag äger som vän.»

«Ädelmodiga Mathilda, sade han i det han tog hennes hand, huru myc-

ket visar ni er icke öfver ert köns svaghet! Ja, jag antar ert tillbud. Jag behöfver råd; ni skall bli mina tankars och mina afsigters förtrogna. Säg mig, ville ni hjälpa mig att verkställa dem; ack! Mathilda, ni är inte i stånd dertill.»

«Jag är i stånd dertill, och jag ensam i verlden. Er hemlighet, Ambrosio, är ingen hemlighet för mig. Mitt uppmärksamma öga har följt alla era steg, alla era gerningar — ni älskar.»

«Mathilda!»

«Hvarföre förställa er? ni har inte att frukta af mig den barnsliga svartsjukan hos vanliga qvinnor. Ni älskar, Ambrosio; Antonia Dalsa är föremålet för er kärlek. Jag känner alla omständigheterna af er nya bekantskap. Alla edra samtal med henne hafva blifvit uprepade för mig. Jag är underrättad om ert försök på Antonias person, om dess olyckliga utgång, och om det afsked Elvira gifvit er. Ni förtviflar i detta ögonblick om att någonsin få äga er älskarinna! jag kommer att lifva

ert hopp, och visa er vägen som skall leda er till framgång.»

«Till framgång? Ack! Mathilda, det är omöjligt.»

«Ingen ting är omöjligt för den som vågar. Om ni följer mina råd, så kan ni ännu bli lycklig. Stunden är kommen, Ambrosio, att, för eder sällhet och tillfredsställelse, upptäcka er den delen af min historia, som ni ännu inte känner. Hör mig utan att afbryta mig; och om någon ting i min berättelse synes er stötande, så besinna det min enda afsigt är att lätta uppfyllandet af era önsknings, och återge ert hjerta sitt lugn. Jag har tillförne sagt er, att min förmyndare var en ovanligt lärd man; han gjorde sig möda att ifrån barndomen gifva mig del af sina hemligaste uppfinningar. Ibland de vetenskaper hans nyfikenhet ledde honom att utgrunda, försummade han icke den som några anse för gudlös, och andra för inbillad: jag menar konsten som sätter oss i gemenskap med andarne. Hans djupa forskningar öfver verkningar och orsaker, hans beständiga flit att stu-

dera naturen, och den fullkomliga kännedom, han ägde om de stenar jorden lyser i sitt sköte, och de örter hon alstrar på sin yta, förde honom sluteligen till det mål han så ifrigt önskat hinna. Hans nyfikenhet och hans högmod blefvo fullkomligt tillfredsställda; han gaf elementerna lag; det stod i hans makt att omvända naturens ordning; hans öga genomträngde evigheten, och afgrundens andar åtydde hans befallningar . . . Men jag ser er rysa, och jag förstår edra ögons språk. Edra aningar äro riktiga, fast er bälvan är utan grund. Min förmyndare har meddelat mig sina sällsynstaste upptäckter; emedlertid skulle jag aldrig, nej aldrig nånsin gjort bruk af min makt, om jag inte kändt Ambrosio. Blotta ordet trolldom förskräcker mig liksom er. Jag har, liksom ni, ett fasligt begrepp om framkallandet af en djefvul. En enda omständighet har kunnat för- må mig att begagna mig af dessa förfärliga lärdommar: begäret att bevara ett lif, hvars värde ni lärt mig att känna. Ni kommer väl ihog den natten jag tillbragte i S;ta Claras hyalf, det var på

denna natt, som jag, omgifven af rysliga lemningar, vågade försöka min makt, och verkställde dessa fruktansvärda ceremonier, som kallade en mörksens ande till mitt bistånd. Föreställ er min glädje, då jag fann att min räddhoga var ogrundad. Jag såg anden, underkastad mina befallningar, darra vid min blick; jag såg, det jag i stället att sälja min själ åt en herre, hade, med styrkan af mitt mod, förvärfvat mig en slaf.»

«Förmätna Mathilda! hvad har ni gjort! ni har ådragit er den eviga fördömmelsen; ni har för några ögonblicks välde, uppoffrat er eviga salighet! Om ni inte visar mig något annat medel för att tillfredsställa mina begär, så förkastar jag ert anbud. Följderna deraf äro alltför förfärliga. Jag tillber Antonia; men mina passioner hafva ännu inte så förblindat mig, att jag för hennes skuld ville uppoffra både min timliga och eviga välfärd.»

«Narraktiga fördomar! rodna, Ambrosio, att vara underkastad deras välde. Hvad vågar ni, om ni

antar mitt tillbud? Och är det för min egen skuld, som jag dristar göra er det? Om det vore någon fara, så vore det för mig, som skall framkalla anden; jag ensam skall begå brottet, och ni får njuta frugten deraf. Men det är inte den minsta skymt af fara. Menniskoslägtets fiende är min slaf, och inte min herre. Är det ingen åtskillnad emellan att taga eller gifva lagar? att lyda eller befalla? Vakna, Ambrosio, ur er ängsliga dröm; och öfvervinn denna räddhoga, som inte anstår en själ, sådan som er. Sätt er öfver vanliga människor, och våga att bli lycklig. Följ mig denna afton i S:ta Claras hvalf. Var vittne till mina besvärjningar, och Antonia hör er till.»

«Jag kan inte, jag vill inte erhålla henne genom sådana medel. Be mig inte mer, jag vågar icke att söka den orena andens bistånd.»

«Ni vågar inte! hvad jag har bedragit mig på er! denna själ som jag trodde så stark så öfverhopens villfarelser, är då, när den pröfvas, svagare än en kvinnas?»

«Hvad ni vill att jag skall blottställa mig för en ögonskenlig fara, att jag skall uppoffra min eviga salighet, att jag skall se ett väsende, hvars blotta åsyn skulle slå mig med blindhet? Nej, jag vill inte ha någon gemenskap med Guds fiende.»

«Tror ni er då vara en Guds vän? Har ni intet brutit alla era förbindelser med honom, flytt ur hans tjenst, och gifvit vika för hvart anfall af edra passioner? Har ni inte försökt att kränka oskulden och förstöra en ung varelse, som han bildat efter sina änglar? af hvem, om inte af djeflarne, kan ni vänta hjälp för att uppfylla en så prisvärd afsigt? hoppas ni att änglarne skola föra Antonia i edra armar, och med det samma de lånte er sitt bistånd, gilla era lastbara nöjen? Men nej. Jag läser i er själ, Ambrosio. Det är inte brottets åsyn som förskräcker er, det är endast straffets. Det är inte vördnaden för Gud, det är fruktan för hans hämd, som återhåller er. Ni förtörnar honom i hemlighet, utan bekymmer, och ni bäfvar vid den tanken att förklara er för hans fiende. Blygd öfver den svaga va-

relsen, som icke har mod att vara antingen pålitlig vän eller uppenbar ovan.»

«Om man är svag då man känner fasa för brottet, då, Mathilda, gör jag mig en ära af att vara det. Oaktadt passionerna kunnat föra mig från rätta vägen, känner jag icke dessmindre i mitt hjerta en innerlig kärlek till dygden; och jag väntade icke att ni skulle påminna mig om min mened, ni som var min första förlederska, ni som lifvat mina döfvade lastbara böjelser, som låtit mig känna tyngden af religionens ok, och som öfvertygat mig att äfven brottet hade sina nöjen. Mina grundsatser hafva kunna gifvit vika för styrkan af mitt temperament; men jag ryser ännu, himmelen vare lof! vid blotta tankan att betjena mig af trolleri. Jag skall inte begå ett så gruffligt, ett så oförlåtligt brott.»

«Oförlåtligt, säger ni? Och ni prisar för oss alla dagar den Högstes oändeliga barmhertighet! Har den då nyligen upphört? Emottager han inte nu mera syndaren med glädje? Ni gör honom orätt, Ambrosio; ni har alltid tid att ångra er sedan,

och han har för mycken godhet för att inte förlåta er. Gif honom ett ärofyllt tillfälle att visa sin barmhertighet. Dess större edert brott är, dess mera är det värdigt hans nåd. Lägg då bort denna barnsliga fruktan; lät mig öfvertyga er för ert väl, och följ mig i hvalfven.»

«Ack! sluta Mathilda; denna gäckande ton, detta djerfva och gudlösa språk, är motbjudande i allas mun, men framför allt i en kvinnas. Lät oss sluta detta samtal, som inte väcker hos mig andra känslor, än afsky och fasa. Jag vill hvarken följa er eller emottaga någon tjänst af edra orena andar. Jag vill äga Antonia, men jag vill inte använda andra medel än som stå i mensklig makt.»

«Då skall ni aldrig äga henne. Ni är förvist hennes umgänge; hennes mor har öppna ögon på edra afsigter, och hon är på vakt emot er. Jag skall förtro er ännu mera, Antonia älskar en annan; en ung man af utmärkt förtjenst äger hennes hjerta, och om ni inte lägger hinder i vägen, så är hon inom några dagar

gra dagar hans maka. Denna nyhet har blifvit mig meddeld af de osynlige tjenare, till hvilka jag tog min tillflykt så snart jag märkte er kall-sinnighet. Medelst denna talisman har jag icke förlorat er ur sigte et enda ögonblick.»

Vid dessa ord drog hon undan sin klädning en polerad stålspegel, hvars ram var fullskrifven med främmande och obekanta bokstäfver.

«Denna spegel, fortfor Mathilda, har hjälpt mig at bära den sorg och saknad, som er köld orsakat mig. När man ser deri, sedan man uttalar vissa ord, ser man den åstundade personen. Således, fastän jag var banlyst från er närvaro, var ni icke dess mindre, Ambrosio, närvarande för mina ögon.»

Här blef Munkens nyfikenhet lifligt retad.

»Det ni säger är otroligt, Mathilda: ni vill göra narr af min lätt-trohet?»

«Försök sjelf.»

Han tog spegeln i sina händer, och önskade, som man kan tro, att få se Antonia. Mathilda utsade de magiska orden: genast uppsteg en tjock rök från de i brädden ristade bokstäfver, och spridde sig öfver ytan. Den skingrade sig efter hand, och man såg en oredig blandning af färgor och bilder, som småningom drogo sig i ordning, till dess de sluteligen visade för Munkens ögon Antonia i miniature.

Scenen var ett litet cabinet bredvid hennes kammare; hon afklädde sig för att gå i bad. Hennes långa hårflätor voro redan utsläppta. Den förtjuste Munken Kunde utan hinder se de vällustiga formerna, och den beundransvärda symetrien af hela hennes person. Endast en tunn slöja hängde ner öfver hennes axlar, och lemnade hennes barm till hälften bar. Hon gick till badet, stack en fot i vattnet, fann det kallt och drog den hastigt tillbaka. Fastan hon icke kunde förmoda att någon såg henne, förmådde hennes naturliga blygsamhet henne att betäcka

sina behag, och hon blef stående oviss på brädden af badkaret, i samma ställning som Mediceiska Venus. I detta ögonblick flög en liten steg-lisa, som hon sjelf gjort tam, emot henne, gömde sitt hufvud midt i hennes barm, och smekte henne med sin näbb och sina vingar. Antonia, leende, sökte förgäfvat att jagga fogeln ifrån sig; hon blef tvungen att flytta sina händer för att få honom ifrån sitt bröst, och i det samma föll slöjan ned för hennes fötter.

Ambrosio betraktade några ögonblick detta skådespel; men snart förvandlade sig hans begär i ursinnighet; han kunde ej längre styra sig sjelf, utan släppte spegeln.

«Jag kan ej motstå längre, ropade han; Mathilda, jag följer er; gör med mig hvad ni vill.»

Mathilda lät ej upprepa detta samtycke för sig. Det var redan midnatt; hon sprang till sitt rum, och kom straxt tillbaka med sin korg och nyckeln till trädgårdsporten, som hon behållit. Hon gaf

icke någon besinningstid åt den förtjuste Munken.

«Skyndom oss, sade hon, i det hon tog honom vid handen, följ mig, och vi skola snart få se verkan af ert beslut.»

Under det hon talade dessa ord, drog hon honom efter sig. De gingo utan att blifva sedde, öfver begrafningsplatsen och kommo till den lilla underjordiska trappan. Månskenet hade ledsagat dem ända till detta ställe; men som Mathilda glömt att medtaga sin lampa, blefvo de nu tvungna att nedstiga i mörkret.

«Ni darrar, sade Mathilda till Ambrosio, som hon förde vid handen; frukta ingen ting. Stället dit vi skola bege oss är icke långt bort.»

Då de hunnit utför trappan, fortforo de att leda sig längs efter murrarne. Vid en vändning i en af dessa underjordiska gångar, blefvo de på långt håll varse ett svagt sken, hvilket de följde. Det var skenet af en liten graf-lampa, som beständigt brann framför Sancta Claras bild. Den-

na lampa kastade ett dunkelt och sorgligt sken på de tjocka pelarne, som underhöllo hvalfvet på detta ställe, men hvilket var alltför svagt för att upplysa det tjocka mörkret i de närgränsande gångarne.

Mathilda tog lampan. «Vänta några ögonblick, sade hon; jag kommer straxt igen.»

Vid dessa ord fördjupade hon sig hastigt i en af de gångar som taga sin början från detta ställe, sträcka sig åt flera håll, och utgöra liksom ett slags Labyrinth; Ambrosio blef ensam. När han såg sig på detta ställe omgifven af det hemska mörkret, begynte hans fruktan att återkomma. Han hade i ett ögonblicks förtjusning låtit draga sig hit. För stolt att låta Mathilda se sin räddhåga, hade han hittills förmått att dölja den; men nu återtog den öfver honom hela sitt välde. Han ryste, då han tänkte på det uppträde, hvartill han snart skulle bli vittne. Till hvilken grad kunde icke dessa förfärliga besvärjningar göra intryck på hans själ! Kunde han icke bli indragen i något förbund,

som skulle uppresas en evig skiljemur mellan honom och Himlen! Att anropa Guds bistånd, vågade han icke; ty han kände hur oförtjent han var af dess beskydd. Att återvända till klostret hade varit den utväg han utan betänkande tagit, om han icke misströstat om att hitta vägen. Hans öde var således afgjort. Som han icke kunde upptänka något medel att undgå det, stridde han med sin fruktan, och kallade till hjälp alla de förnufts slut som kunde upplifva hans mod. Han sade till sig sjelf, att Antonia skulle bli priset för hans dristighet; han genomgick i inbillningen hennes hemligaste behag; han tänckte vidare, som Mathilda anmärkt, att han hade nog tid sedan att göra bättring; och som det var Mathildas bistånd, hvaraf han betjente sig, och icke djeflarnes, så hoppades han att trolldomssynden icke skulle bli honom tillräknad. Som allt hvad han läst i detta ämne, förledde honom att tro, det Satan icke hade någon makt öfver en menniska, som icke förskrifvit sig till honom, beslöt Ambrosio fullt och fast att aldrig underskrifva en dylik förbindelse, om man än sökte

att förmå honom dertill, med de största löften eller hotelser.

Dessa voro hans betraktelser, under det han väntade Mathildas återkomst. De blefvo afbrutne af ett klagande ljud, som tycktes komma ifrån något föga aflägsset rum. Han lyddes, och hörde ingen ting mer. Efter några minuter, hörde han åter samma ljud. Det liknade matta och långa suckningar af en lidande varelse. I hvilken annan ställning som helst, skulle denna besynnerlighet väckt hans uppmärksamhet och retat hans nyfikenhet; men i detta ögonblick kände han icke annat än fasa. Hans inbillning var så uppfylld af mörka och bedröfliga föreställningar, att han säkert trodde denna röst vara af någon fördömd själ, som sväfvade omkring honom; eller kan hända också Mathildas, som, till straff för sin förmäthenhet, sönderslets emellan djeflarnes klor. Ljudet tycktes bli tydligare; emedlertid hördes det blott då och då. Ibland tycktes det redigare, allt efter som den lidande varelsens plågor blefvo mer smärtande och odrägliga. Ambrosio trodde sig äfven stundom urskil-

ja articulerade ljud. En gång bland andra hörde han ganska tydligt: «O gud! store gud! intet hopp, ingen hjælp!» Dessa ord åtföljdes af ännu starkare suckningar, som småningom aftynade, till dess han icke hörde någon ting mer.

»Hvad vill detta säga?» sade Munken med häftig rörelse.

I detta ögonblick föll honom en tanke in, som slog hans själ med blixstens hastighet, och spridde en dödsfasa öfver alla hans sinnen.

»Skulle det vara möjligt? ropade han, och en rysning öfvergick honom. Ja, jag kan inte tvifla derpå. Denna röst . . . Ack! hvilket vildjur jag är!»

Han svor denna gången att upplysa sina tvifvelsmål, och att rätta sitt fel, om det icke redan var försent. Men han blef snart ryckt från denna ädelmodiga föresats vid Mathildas återkomst, och hade då blott tid att tänka på faran och vådligheten af sin egen ställning. Han såg på murarne skenet af lampan som

kom närmare; och om några minuter var Mathilda åter hos honom. Hon hade aflagt sin munk-kappa. Hennes dräkt var nu en lång brämrad klädning, hvarpå syntes en stor mängd okända bokstäfver broderade med guld, och hvilken sammanhölls under bröstet af en dyrbar gördel, hvari satt en dolk. Hennes hals, barm och armar voro nakna, och hon hade en guldstaf i sin hand. Hennes hår var nedsläppt och fladdrade på hennes axlar, och hennes ögon lyste af en förfärlig eld: allt hos henne uppväckte på en gång vördnad, fruktan och beundran.

«Följ mig, sade hon till Munken, med en alfvarsam och högtidlig röst, allt är färdigt.»

Ambrosio följde henne darrande. Hon förde honom genom åtskilliga smala gångar, på hvilkas ömse sidor lampskenet hvarje ögonblick visade honom grafvar, dödskallar och förskräckliga bilder. Sluteligen kommo de uti en stor kula, hvars höjd och vidd ögat förgäfvets sökte att upptäcka. En stormvind susade genom

de höga hvalfven. De tjocka och fuktiga dunsterna trängde med sin köld ända in i Munkens hjerta. På detta ställe stannade Mathilda. Hon vände sig i det samma till Ambrosio, och då hon såg hans förskräckelse och hans bleka läppar och kinder, förebrådde hon honom, med en blick af vrede och förakt, sin barnsliga räddhoga; men hon talade intet. Sedan hon stäldt lampan på marken utmed korgen, och tecknat åt Ambrosio att iakttaga tystnad, begynte hon sina troll-ceremonier. Hon ritade en ring omkring sig, och en annan omkring honom och tog ur sin korg en liten flaska, hvarur hon hällde några droppar på marken. Derefter böjde hon sig ner, uttalade några mysterieuse ord, och straxt uppsteg en blek och svaavelaktig låga ur jorden, som småningom utbredde sig, och sluteligen antände hela ytan, undantagande den plats som var inom ringarne. Flammorne uppstego längs efter de grofva stenpelarne ända till taket af kulan, som nu syntes vara en ofantlig byggnad, uppfylld med en blå och darrande låga. Denna eld var utan värma; och kölden på stället tilltog

tvärtom hvarje ögonblick. Mathilda fortfor med sitt trolleri. Hon tog efter hand ur korgen åtskilliga saker, hvilkas namn och egenskaper voro till större delen okända för Munken. Ibland dem han kände, urskiljde han i synnerhet trenne mennisko-finger och ett *Agnus Dei*, som hon bröt sönder och kastade framför sig i lågorna, der de på ögoblicket förtärdes.

Munken betraktade henne med ett oroligt och uppmärksamt öga. Hastigt gaf hon till ett genomträngande skri, och tycktes få ett anfall af raseri; hon afryckte sig håret, slog sig för bröstet med ursinniga åtbörder, ryckte dolken ur gördeln och stötte den i vänstra armen. Blodet strömmade ymnigt. Hon stod ytterst vid ringen och eftersåg noga att det skulle rinna derutom. Lågorna drogo sig ifrån det stället der blodet utgjöts. En tjock rök uppsteg från det blodade stället, och höjde sig efter hand ända upp till hvalfvet. I samma ögonblick hördes ett starkt dunder, som upprepades i alla de underjordiska gångarne, och jorden darrade under besvärjerskans fötter.

Då ångrade Ambrosio sin oförsiktiga förmätenhet. I anledning af besvärjningens besynnerliga högtidlighet hade han beredt sig på att få se någon ting sällsynt och hiskligt. Han väntade med bäfvan djefvulens ankomst, som förkunnades genom åskan och jordbäfningen, och såg sig omkring, i väntan på någon förfärlig syn, som skulle beröfva honom sitt förstånd. En kallsvett utbredde sig öfver hela hans kropp, och han föll af vanmakt på sina knän.

«Han kommer,» sade Mathilda i det hon såg på honom med en segrande uppsyn.

Ambrosio darrade. Hur stor blef icke hans förvåning, då han, sedan åskan upphört och röken skingrat sig, fick höra i luften en ljuflig musik, och såg en ande, i skapnad af en skön yngling, nedstiga. Hans ansigte och hela hans bildning ägde den fullkomligaste regelbundenhet. Han var naken; en stjerna tindrade öfver hans panna, och på hans skuldror voro fästade tvenne högröda vingar. En eldfärgad bindel omgaf

hans hår; hans vågiga lockar spelade omkring hans hufvud, och bildade en oändlig mängd skapnader, alla mer lysande, än ädla stenar. Hans armar omgäfvos af demants-ringar, och han höll i sin högra hand en silfverstaf, som förestälde en myrtenqvist. Hans väsen samm i rosenfärgade skyar, och vid hans ankomst, utbredde en uppfriskande välukt öfver hela kulan. Ambrosio höll, betagen, sina ögon fästade på honom i stum beundran; men ehuru denna andens skapnad var så skön, upptäckte han likväl en slags orolig vildhet i hans ögon, och i alla hans anletsdrag en viss ängslan som, i det de gåfvo tillkänna en fallen ängel, väckte en hemlig fasa.

Musiken upphörde. Mathilda tilltalte anden i ett för Munken obegripligt språk. Anden svarade henne på det samma. Hon tycktes strida med honom om några vissa punkter, som han icke ville bevilja henne. Han kastade ofta på Ambrosio vreda blickar, för hvilka denne bäfvade. Mathilda syntes efter hand vredgas på honom; hon tilltalte honom med hög och befallande röst,

och man tyckte af hennes åtbörder att hon hotade honom med sin hämd. Hennes hotelser gjorde den önskade verkan; anden knäföll, och med en vördnadsfull uppsyn räckte henne myrtenqvisten. Så snart hon emottagit den, begynte musiken å nyo och en tjock rök utbredde sig öfver allt; de blå lågorna försvunno, och mörkret herskade åter öfver hela kulan. Ambrosio blef kvarstående på samma ställe. Förvåning, oro och glädje fängslade alla hans själs krafter. Hans ögon genomträngde omsider mörkret, och han såg Mathilda vid sin sida omklädd i sin munkdrägt, med myrtenqvisten i handen. Intet spår var öfrigt efter trolleriet, och blott det svaga skenet af graf-lampan flämtade på hvalfven.

«Jag har lyckats, sade Mathilda, ehuru med större svårighet än jag förmodat. Lucifer, som jag framkallat, var i början föga benägen att lyda mig; så att jag blef tvungen att betjena mig af mina kraftigaste besvärningar för att förmå honom dertill. De hafva gjort sin verkan; men jag har högtidligen förbundit mig att aldrig åkalla ho-

nom mer för er skuld. Drag därför fördel af hvad jag gjort; ty min trollkonst kan inte mer vara er till någon nytta. Ni kan inte för framtiden hoppas på ett öfvernaturligt bistånd, utan att sjelf åkalla djeflarna, och sjelf uppfylla vilkoren för deras tjenst. Men det kommer ni aldrig att göra. Ni har inte nog själsstyrka för att tvinga dem att lyda er; och med mindre ni inte går in på att betala dem det utsatta priset, skola de aldrig godvilligt tjena er. Allenast för denna gången skola de gynna edra afsikter. Jag ger er medel att äga er älskarinna; men var sorgfällig om att inte misslyckas i ert försök. Emottag denna förtrollade myrten. Då ni bär den i er hand, skola alla dörrar för er öppnas, och ni skall nästa natt inkomma i Antonias kammare. Sedan ni trenne gånger blåst på denna staf och nämt hennes namn, skall ni lägga den på hennes örngått. Genast skall en djup sömn betaga henne förmågan att emotstå er. Denna sömn skall räcka ända till dagningen. Således blottställer ni er inte för att bli upptäckt, emedan, så snart förtrollningen upphört, An-

tonia väl skall finna att någon seg-
rat öfver henne, men aldrig upp-
täcka hvem som rölyvat hennnes o-
skuld. Var då lycklig, min Ambro-
sio, och mätte den tjenst jag er gjordt,
öfvertyga er om min oegennyttiga
och rena vänskap. Natten är långt
liden. Skyndom oss till klostret in-
nan dagningen, att man icke mär-
ker vår frånvaro.»

Munken emottog talismannen
med erkänsla; men utan att tala.
Hans tankar voro så förvirrade af
denna nattens händelser, att han ic-
ke fann ord för att tacka Mathilda,
och äfven i detta ögonblick föga
kände värdet af den skänk hon gjor-
de honom. Mathilda tog lampan och
korgen, och ledsagade sin följesla-
gare utur den hemska kulan. Hon
ställde lampan åter på sitt förra stäl-
le, och fortsatte sin gång i mörkret
ända till föten af marmortrappan,
som hon med mer lätthet gick opp-
före, vid det första ljuset af dagbräck-
ningen. De gingo begge två öfver
begravningsplatsen, igenläste trögårds-
porten och skyndade sig hvardera till
sitt rum, utan att hafva blifvit sedda.

Ambrosio kände sig nu mera lugn; han fägnade sig öfver detta äfventyrets lyckliga utgång och trodde sig redan, i kraft af sin myrtenqvist, äga Antonia. Hans inbillning återkallade de behag som den förtrollade spegeln framställt för hans ögon, och han väntade med otålig het nästa natt.

ÅTTONDE CAPITLET.

«Natten är ingången. Syrsan låter höra sitt enstämiga läte, och människan ersätter genom hvilan, sina af arbetet uttömda krafter. Den nya Tarquin nalkas sagta den stråbädd hvarpå den oskulden hvilar, som han går att våldföra.»

CYMBELINE.

Marquis de Las Cisternas hade förgäves gjordt alla möjliga efterforskningar; Agnes var för alltid förlorad för honom. Hans förtviflan var så våldsamt att han föll i en lång och svår sjukdom. Hans tillstånd hindrade honom att besöka Elvira som han föresatt sig, och den

na försummelse, till hvilken hon ej kände orsaken, bedröfvade henne oändeligen. Lorenzo, sysselsatt med sin systems död, hade icke fått tillfälle att underrätta sin farbror om sin kärlek för Antonia; Elviras förbud tillät honom icke att visa sig för henne innan han erhållit Hertigens bifall, och som hon å sin sida icke mer hörde talas om hans förslag, slöt hon deraf att han funnit ett bättre parti, eller att man förbudit honom att tänka på hennes dotter. Hvarje dag tilltog hennes oro öfver Antonia. Så länge hon ägt Priorns vänskap, hade hon med mod sett sina förhoppningar nästan försvinna, i anseende till Lorenzo och Marquisen; men snart slog äfven denna tillflykt henne felt. Hon var öfvertygad att Ambrosio velat förföra hennes dotter, och då hon besinnade att hennes död skulle lemna Antonia utan vänner, och utan försvarare, midt i en elak och förderfvad verld, uppsyldes hennes hjerta af fruktan och bedröfvelse. Vid dessa tillfällen, satt hon hela timmar med ögonen fästade på sin älskvärda dotter, och tycktes höra på hennes oskyldiga joller; under

det hennes sinne blott var uppfyllt af de olyckor i hvilka ett enda ögonblick kunde störta henne; då kastade hon häftigt sina armar kring henne, tryckte henne mot sitt bröst och fuktade henne med sina tårar.

Då tillredde sig en förändring, som, om hon kändt den, skulle stillat hennes oro. Lorenzo väntade blott ett tillfälle för att underrätta Hertigen om sitt giftermåls-förslag; men en omständighet som tilldrog sig i det samma, tvingade honom att på några dagar uppskjuta detta ärende.

Don Raymonds sjukdom syntes bli långvarig. Lorenzo var beständigt vid hans säng, och skötte honom med en verkligen broderlig vänskap; sjukdommen, så väl som dess orsak, bedröfvade lika mycket Agnes bror. Theodor var icke mindre bedröfvad. Denne älskvärde gosse öfvergaf inte sin herre ett ögonblick, och gjorde sig all upptänklig möda att lindra hans plågor. Marquisen hade fattat för den olyckliga Agnes en så häftig kärlek, att hvar och en var öfvertygad att han icke kunde öfverleva

den. Den enda omständighet som ända dittills hindrat honom att digna under sin smärta, var den öfvertygelsen att hon ännu lefde, och att hon behöfde hans hjälp. Ehuru öfvertygade om motsatsen, underhöll de som omgåfvo honom, af medlidande honom i en tro som gjorde hans enda tröst; och man försäkrade honom hvar dag att man gjorde nya forskningar, i anseende till Agnes öde. Man diktade historier om åtskilliga försök, som mansade sig hafva gjort för att intränga i klostret, och man anförde omständigheter dervid som, utan att säkert förvissa honom om att återfinna henne, åtminstone tjente att nära hans hopp. Marquisen fick alltid häftiga anfäll af vrede, då man underrättade honom att dessa föregifne försök misslyckats; men långt ifrån att tänka det andra skulle hafva samma öde, envisades han att tro det något skulle ha bättre framgång.

Theodor var den enda som tänkte på att göra sin Herres inbillningar verkliga. Han sysselsatte sig dag och natt med att upptänka nya utvägar att inkomma i klostret, eller

att af nunnorna erhålla någon riktig underrättelse om Agnes. Detta var det enda föremål som kunde förmå honom att vara ifrån Don Raymond. Som en verklig Protée, antog han hvar dag en ny skapnad; men alla dessa förklädningar hade föga framgång. Han återkom vanligen till Las Cister-nas palats, utan att medföra någon nyhet som bestyrkte hans Herres hopp. En dag klädde han sig till tiggare, satte en plåsterlapp öfver vänstra ögat, tog sin zittra och satte sig vid porten af klostret.

Om Agnes verkligen är innesluten här, sade han för sig sjelf, och om hon hör min röst, skall hon säkert igenkänna den, och kan hända finna någon utväg att underrätta mig som sin närvaro.

I denna tanke, gick han ibland en hop tiggare, som alla dagar samlade sig vid porten af S:ta Clara, för att få den soppa, som nunnorna brukade gifva dem hvar middag. Hvar och en hade sin kruka att taga sin del i; men Theodor, som icke hade något sådant käril, begärde att få äta sin del vid klosterpor-

ten. Man tillät honom det utan svårighet. Hans behagliga röst och hans vackra ansikte, oaktadt den stora plåsterlappen, tillvann honom den gamla portvakterskans hjerta, som, biträdd af en tjenande syster, utdelade middagen åt de fattiga. Man bad Theodor vänta tills de öfriga gått, då man lofvade ge honom det som han begärt. Ynglingen önskade ingen ting högre, efter det icke var för soppans skuld som han gått till klostret. Han tackade portvakterskan, och satte sig ett stycke från porten på en stor sten, der han roade sig med att stämma sin zittra, under det man gaf de fattiga mat.

Så snart hopen var skingrad, kallade man Theodor till porten och bad honom komma in. Han lydde med stort nöje, men låtsade att med mycken vördnad öfverstiga den heliga tröskeln, och visade sig ganska blyg för de vördiga damernas närvaro. Hans tillgjorda bryderi smickrade nunnornas sáfånga, som bödo till att uppmuntra honom. Portvakterskan lät honom komma in i sitt lilla rum, under det hennes

medhjelperska gick till köket, hvarifrån hon återkom med en dubbel portion soppa, och bättre än den man gifvit de andra fattiga. Portvakterskan tillade äfven några frugter och bakelser. Begge bådö de af godt hjerta ynglingen äta. Han besvarade alla dessa godheter med betydande af en liflig erkänsla och med tusen välsignelser öfver deras välgörande. Under det han åt, beundrade systrarna hans fina anletsdrag, hans vackra hår och hans skickliga uppförande. De sade sins emellan, att det var bedröfligt det en så vacker ungdom blefve utsatt för denna verdens förförelser, och funno honom ganska skicklig att blifva en kyrkans pelare. De kommo sluteligen öfverens om att de gjorde en himmelriksgerning, om de kunde förmå förestånderskan att bedja Ambrosio upptaga denne fattige yngling i Dominicaner-orden.

Efter detta beslut, skyndade sig portvakterskan, som hade stort anseende i klostret, till Abdissans rum. Hon gjorde henne en så intagande målning af den unga gossen, att den gamla Damen blef nyfiken att se

honom. Portvakterskan fick befallning att föra honom i samtalsrummet. Emedlertid frågade den föregifne tiggaren den tjänande systemen på långt håll om Agnes öde, och hennes intygande bestyrkte Abdissans ord. Agnes hade, efter hennes berättelse, sjuknat så snart hon kommit ur bigtingen. Från denna stund hade hon icke lemnat sin säng, och portvakterskan hade sjelf bevistat hennes begrafning; hon hade äfven sedt hennes döda kropp, och hjälpt till med egna händer att lägga den i kistan. Denna berättelse gjorde Theodor mycket modfält, men då han gått så långt, trodde han sig äfven böra fortfara.

Straxt derefter återkom portvakterskan och bad honom följa sig. Hon förde honom till samtalsrummet, der Abdissan redan satt inom gallret. Hon var omgifven af flera nunnor, som skyndat sig till ett uppträde, hvilket lofvade dem något nöje. Theodor hälsade vördnadsfullt, och hans närvaro hade den kraften att den ett ögonblick blickade Abdissans stränga uppsyn. Hon frågade honom om hans anhörige, hans religion

religion och de orsaker som förmått honom att antaga tiggarsalven. Hans svar tillfredsstälde henne, utan att något deraf var sanning. Man frågade honom hvad han tänkte om klosterlefnaden, och han visade för detta stånd den aldradjupaste vördnad. I följe hvaraf Abdissan sade honom att det kan hända intet vore henne omöjligt att inskaffa honom i någon andelig orden; att man för hennes skuld torde öfverse med hans fattigdom, och att han framdeles kunde räkna på hennes beskydd, om han genom sitt uppförande gjorde sig deraf förtjent. Theodor försäkrade henne att han ingen ting högre önskade, än att göra sig förtjent af hennes godhet. Abdissan lemnade samtalsrummet, sedan hon först bedt honom dagen derpå komma tillbaka.

Nunnorna som, af aktning för Priorinnan, ända dittills iakttagit tystnad, sprungo nu till gallret och öfverhopade den unga gossen med frågor. Redan hade han med uppmärksamhet betraktat dem alla. Men, ack! Agnes var icke ibland dem.

Deras frågor följde så tätt på hvarandra, att det var honom nästan omöjligt att svara. Den ena frågade honom hvar han var född, efter hans uttal röjde att han var utlänning? En annan ville veta hvarför han hade plåsterlapp öfver ögat? Syster Helena frågade honom, om han hade någon syster, så skulle hon vara glad att få en kamrat som liknade honom? Syster Rachel var öfvertygad att icke systemen kunde vara så älskvärd som brodern. Theodor roade sig med att inbilla de lättrogna nunnorna alla de galenskaper han hittade på. Han berättade dem sina äfventyr, och talte om huru han sett jättar och varit i förtrollade land. Född på en obekant ö, hade han blifvit uppfostrad i Hottentotternas skola, och tillbragt tvenne år i en af Americas ödemarker.

«Angående förlusten af mitt öga, sade han, så är det ett billigt straff för min sidvördnad för den heliga Jungfrun, på min andra pilgrimsfärd till Loretto. Jag stod nära altaret i det undergörande capellet, en gång då prästerne påklädde den heliga bilden sina helgdagskläder.

Man hade befallt alla kringstående att blunda vid denna ceremoni; men fast jag af naturen är gudfruktig, kunde jag likväl icke emotstå min nyfikenhet. — I det ögonblick som . . . ack! mina vördiga matronor, J skolen fasa då J fån höra mitt brott. I det ögonblick som munkarne ombytte linne på den heliga Jungfrun, vågade jag öppna mitt vänstra öga, och kasta en flyktig blick på bilden — det var den sista med det ögat; ty strålarne, som omgäfvade den heliga bilden voro så starka att jag icke kunde uthärda deras glans. Jag tillslöt straxt mitt brottsliga öga, och har aldrig mer kunnat öppna det.»

Vid berättelsen om detta mirakel, korsade sig nunnorna och lofvade bönfälla inför den heliga Jungfrun, att han måtte återfå bruket af sitt öga. De förundrade sig öfver ynglingens vidsträckta resor och så många utståndna äfventyr i en så späd ålder. De blefvo i det samma varse hans zitra, och frågade honom om han var skicklig musikus. Han svarade blygsamt, att det icke tillhörde honom sjelf att prisa sin skicklighet; utan bad dem vara så

goda och dömna derom, hvartill man utan svårighet samtyckte.

«Men bara ni intet sjunger något verldsligt,» sade den gamla portvakterskan.

«Ni kan lita på mig, svarade Theodor. I skolen få lära af en saga om en flicka, som blef kär i en okänd herre, hur farligt det är för ungt folk att öfverlemna sig åt sina passioner.»

«Men är det sannt bara? frågade portvakterskan.»

«Alldeles dags sanning; det har hänt i Danmark, och flickan var så skön, att man allmänt kallade henne den vackra flickan.»

Theodor stämde sin zittra. Han hade läst Konung Richards historia, som blef upptäckt i sitt fängelse af en fiolspelare, och han smickrade sig med att kunna lyckas på samma sätt, med Agnes. Han sjöng en ballad, som hon lärt honom på slottet Lindenberg, i det hopp att hon kunde hö-

ra hans röst, och svara på hans sång.

Sedan han stämt, berättade han i korthet ämnet af sin sång, och slog några slag på zitttran, hvarefter han höjde sin röst det mesta han kunde, på det den måtte hinna till Agnes öron. Han sjöng följande romance:

HAFS-KUNGEN.

Hvem har ej hört sagan, som går i vårt land,
Hur Anaïs blifvit bedragen?

Hon plockade blommor i hvassen vid strand,
Och Hafskungen såg hennes snöhvita hand
Och blef af dess skönhet betagen.

Men han var en skälm, som man ofta förspordt,
Och trollpackan mor hans, än värre:
Hon såg i hans hjerta, och skapade fort
En häst af ett väder, så snabb som en hjort,
Och snöhvít, och stolt som sin herre.

Och vips svänger trollet på stranden sin häst,
Och hälsar förtroligt den sköna:
»Hvart går hon? Se himlen den mulnar som
bäst,
»Hon synes mig trött, kom med mig på min
häst
»Skall hon ej bli våt — kom min sköna.»

Och Anaïs blickar på ryttaren opp,
 Att följa till hälften benägen;
 Och han flög ur sadlen så vigt med ett hopp,
 Och satt henne jemte sig; och i galopp
 Stod af som en pil ut åt vägen.

Ack herre! sad hon, hvad den hästen är yr!
 Han svarte: »mer eld den behöfver.»
 En rinnande bäck öfver vägen nu flyr,
 Och Anaïs bäfvar; men hästen ej skyr,
 Han ger sig att simma deröfver.

Och Anaïs skriker, och Hafskungen ler,
 Och skämtar med flickans bekymmer:
 Och bäcken sig öker och vidgas allt mer;
 Nu är den en sjö — nu ett haf — nu hon ser
 Hur landet ur synkretsen rymmer.

Ack! skrek hon förskräckt, håll för guds skuld
 igen!

Se vattnet på foten mig strömmar!
 »Åh lita på mig.» — Ack! jag litar väl; men
 Det går öfver knät — det blir djupare än. —
 Han log, och gaf lösare tömmar.

Gud! hästen försvinner . . . fräls! fräls! ingen
 hör . . .

Ack! har jag förtjent denna lotten? —
 Nu trollet sig löst ur dess armar sig gör,
 Och störtar den arma i hafvet . . . hon dör. . .
 Det skrattar och dyker åt botten.

Ack flickor! ack flickor! tag varning häraf

Att er icke händer det samma!

Se Anaïs fann uti böljan sin graf,

För det i bedragarens våld hon sig gaf:

Er kan äfven hända det samma.

Theodor slutade att sjunga. De betagna nunnorna berömde hans behagliga röst och hans skickliga spel; men huru smickrande detta beröm i en annan omständighet varit för honom, fann han det nu osmakligt. Hans list hade icke lyckats. Förgäflves höll han upp mellan hvar vers, ingen röst svarade honom; och han öfvergaf det hoppet att vara lika lycklig som Blondel.

Klosterklockan förkunnade nu nunnorna att måltidstimmen var inne. Nödsakade att öfvergifva gallret, tackade de honom för det nöjet hans visa skänkt dem, och togo löfte af honom att dagen derpå återkomma. För att säkrare få honom att hålla sitt löfte, lofvade systrarna att han kunde räkna på sitt uppehälle af klostret, och hvar och en

gjorde honom tillika en liten skänk. En gaf honom en liten sockerdosa, en annan ett *Agnus Dei*; somliga gånvo honom reliqvier, bilder och små crusifix; andra gånvo honom små kloster-arbeten af spetsar, band och blommor. Man rådde honom att sälja detta för att få sig litet pengar, och tillade att han lätt blefve af dermed, emedan Spaniorerne satte mycket värde på kloster-arbeten. Sedan han emottagit dessa gåvor med vördnads- och tacksamhets-betygelser, anmärkte han att, som han icke hade någon korg, hade han svårighet att bärga dem. Flera af systrarna gingo för att skaffa honom en, då de blefvo hindrade af ett äldre fruntimmers ankomst, som Theodor ända dittills icke blifvit varse. Hennes milda och vördnadsvärda utseende intog honom genast till hennes fördel.

«Ack! sade portvakterskan, se här är mor Sancta Ursula med en korg.»

Nunnan nalkades gallret, och räckte Theodor korgen. Den var flätad af vide, och kantad med blått

satin, och på alla fyra sidorna såg man målningar, hvilkas ämnen voro tagna ur Sancta Genevevas Legenda.

«Se här min gåfva, sade hon i det hon räckte honom korgen; yngling, förakta den inte. Ehuru den synes af föga värde, äger den dock flere hemliga dygder.»

Hon beledsagade dessa ord med en uttryckelig blick, som icke gick förlorad för Theodor. I det han emottog den, steg han så tätt intill gallret han kunde.

«Agnes,» hviskade nunnan honom så sagta, att han med möda hörde det.

Han begrep henne likväl, och slöt att någon hemlighet var fördold i korgen. Hans hjerta klappade af glädje och otålighet. I detta ögonblick inkom Abdissan. Hon syntes missnöjd och, om möjligt var, mera sträng än vanligt.

«Mor Sancta Ursula, jag har något i förtroende att tala med er.»

Nunnan bleknade och tycktes bli förskräckt.

«Med mig, sade hon med en darande röst.»

Abdissan befalle henne följa sig och gick. Sancta Ursula lydde. Straxt derefter ringde måltidsklockan andra gången, nunnorna lemnade gallret, och Theodor fick frihet att bortföra sitt byte. Förtjust öfver att ändteligen hafva erhållit någon nyhet åt marquisen, flög han snarare än han sprang till Las Cisternas palats. Om några minuter stod han vid sin herres säng, med sin korg i handen. Lorenzo var i rummet, sysselsatt att trösta sin vän öfver en olycka, som var honom sjelf ganska smärtsam. Theodor berättade sitt äfventyr, och det hopp Sancta Ursulas skänk gifvit honom. Marquisen satte sig upp i sängen. Den eld som, sedan Agnes död, tycktes släckt, sågs upplifvas, och hoppet lyste i hans ögon. Lorenzo tycktes icke mindre rörd. Han väntade med en outsäglig otålighet upplysningen af denna hemlighet. Raymond tog korgen ur Theodors händer, uttömde den i sängen och granskade hvar enda små-

sak med den nogaste uppmärksamhet. Han väntade sig att finna ett bref i botten; men der fanns intet något: man sökte å nyo, och alltid frugtlöst. Ändteligen upptäckte Don Raymond att den blå satinskanten var tjockare i ett hörn; han ref häftigt bort den, och fann derunder en bit papper, hvarken vikit eller försegladt. Det var ställt till Marquis de Las Cisternas, och innehöll följande:

«Som jag igenkände eder page, vågar jag skicka eder denna billet. Utverka er befallning att låta arresteras mig tillika med Abdissan; men låt icke verkställa det innan fredagsnatt. Denna dagen fira vi Sancta Claras Fest. Nunnorna skola gå i procession med facklor, och jag skall vara med ibland dem. Akta er att ingen får veta ert företag. Om ni yttrar det minsta ord, som väcker Abdissans misstanka får ni alldrig mer höra talas om mig. Var försigtig, om ni älskar er Agnes minne och om ni önskar att straffa hennes mördare. Det som jag har att säga er, skall uppfylla er med fasa.

«Sancta Ursula.»

Marquisen hade ej förr läst billetten, än han föll tillbaka i sängen utan sansning. Hoppet, som ända hittills uppehållit hans lif, försvann, och dessa rader intygade alltför säkert att Agnes icke var mera till. Lorenzo rördes mindre af denna upplysning, emedan han för lång tid tillbaka var öfvertygad, att hans syster blifvit afdagatagen genom några brottsliga medel. Då han af Sancta Ursulas bref såg att hans gissningar voro grundade, väckte det icke hos honom någon annan känsla, än ett brinnande begär att hämnas på hennes mördare, som de förtjente. Det var icke lätt att bringa Marquisen till sansning; och så snart han åter kunde tala, utfor han i förbannelser öfver sin älskarinnas mördare, och syor att taga en grufflig hämd. Han öfverlemnade sig så helt och hållit åt sitt vanmäktiga raseri, att han, då hans utmattade kropp icke kunde bära en så våldsamt skakning, snart återföll i sin förra känslolöshet. Hans tillstånd rörde Lorenzo ömt; han hade icke velat lemna sin väns rum; men andra omsorger fordrade hans närvaro. Han var tvungen att skaf-

fa sig tillstånd att arresterera Priorinnan i Sancta Clara. Sedan han derföre lemnat Don Raymond i de bästa Läkares händer i Madrid, skyndade han till Cardinal-Hertigens palats.

Han fick der med ett obeskrifligt missnöje veta, att stats-affairer nödgat Cardinalen att resa till en aflägsen provins. Det var blott fem dagar till fredagen. Emedlertid trodde han sig hinna, om han for natt och dag, att vara tillbaka till Sancta Claras pilgrimsfärd; han reste derför på ögonblicket, träffade Cardinalen, och målade för honom med de starkaste färgor Abdissans förmodade brott, så väl som dess verkan på Marquisens hälsa. Han kunde icke använda mer talande skäl. Af alla Cardinalens brorsöner var Marquisen honom kärast, och Priorinnan kunde i hans ögon icke begå större brott, än att sätta denna älskade brorsons lif i fara. I följe deraf meddelade han, utan svårighet, befallning till hennes arresterande. Han gaf tillika Lorenzo ett bref till den förnämsta af Inquisitionens ledamöter, som han ålade att vaka öfver

verkställigheten af denna befallning. Försedd med dessa papper, skyndade sig Medina tillbaka till Madrid, dit han fredagseftermiddagen anlände. Han fann Marquisen något bättre, men så svag och matt, att han med största möda kunde tala och röra sig. Sedan han tillbragt en timme vid hans säng, lemnade Lorenzo honom, för att underrätta sin farbror om sitt förslag, och öfverlemnade åt Don Ramirez de Mello Cardinalens bref. Den förstnämnde fasade då han fick höra sin olyckliga brorsdotters öde. Han uppmuntrade Lorenzo att straffa hennes mördare, och lofvade att om aftonen vara honom följaktig till Sancta Claras kloster. Don Ramirez lofvade bistå honom med all sin makt, och utvalde en trupp pålitliga Inquisitionsbetjenter, till att förekomma allt hinder å folkets sida.

Under det Lorenzo sysselsatte sig att rycka larfven af det andeliga skrymteriet, visste han icke hvilken sorg en annan skrymtare beredde honom. Med tillhjälp af Mathildas djefvulska redskap, hade Ambrosio beslutit

den oskyldiga Antonias undergång. Hennes olyckstimma nåkades. Hon hade önskat sin mor en god natt. Då hon omfamnade henne uppfylldes hennes hjerta af en hastig be-
dröfvelse. Sedan hon lemnat henne, kom hon åter straxt tillbaka, kastade sig ännu en gång i hennes armar, och badade hennes kinder med sina tårar. Hon kunde icke förmå sig att öfvergifva henne. En hemlig aning sade henne, det hon aldrig skulle återse henne mer. Elvira märkte denna fåfänga fruktan, och bjöd till att skämta med hennes barnsliga fördommar. Hon förebrådde henne med godhet denna ogrundade oro, och förestälde henne vådan af att öfverlemna sig åt dylika tankar.

På alla sina föreställningar fick hon intet annat svar, än: «Min mor! min bästa mor! Gud låt det inte betyda något.»

Elvira, hvars oro öfver sin dotter, mycket hindrade hennes fullkomliga återställande, kände ännu följderna af den svåra sjukdom hon genomgått. Som hon denna afton

kände sig opasslig, gick hon föredn vanliga tiden till sängs. Antonia lemnade ogera sin mors kammare; ända till dess dörren var tillsluten, fästade hon på henne ögon som uttryckte en sorglig känsla. Hon gick i sin kammare. Hennes själ var uppfylld af smärta; det syntes henne som allt hopp var henne betagit, och att världen intet mera ägde någon ting som kunde förmå henne att sätta värde på lifvet. Hon föll på en stol, med hufvudet lutadt mot sin arm och stirrande i golvet, under det de sorgligaste föreställningar oroade hennes inbillning. Antonia var ännu i detta känslolösa tillstånd, då hon väcktes derutur af några ljud af en ljufvig musik, som lät höra sig under hennes fönster. Hon steg opp och gick till fönstret för att bättre höra den, och sedan hon påtagit sin slöja, dristade hon sig se ut på gatan. Vid månskenet såg hon flera personer som spelte på luta och harpa. På något afstånd stod en annan, insvept i en kappa, hvars växt och ställning mycket liknade Lorenzos; hon bedrog sig icke i denna gissning, ty det var Lorenzo sjelf som,

bunden af det löfte han gifvit att icke visa sig för Antonia, förr än han erhållit sin farbrors bifall, försökte då och då att med några serenader öfvertyga sin älskarinna om sin kärleks beständighet. Hans påfund gjorde icke den verkan han väntade. Antonia var långt ifrån att tro sig vara föremålet för denna natt-musik. Alltför blygsam, för att tro sig förtjena dessa utsökta artigheter, trodde hon att de voro ställda till något vackert fruntimmer i granskapet, och bedröfvades öfver den tanken att de kommo ifrån Lorenzo.

Det stycket man spelte var ljuft och sorgligt; det instämde med Antonias sinnesförfattning, och hon hörde det med nöje. Efter några minuters symphoni, upphöjde sig flera röster, och Antonia hörde följande ord:

SERENAD.

Ack, bistå mig, o lyra!
Låt några tjusta slag
Få måla hjertats yra,
Och skönhetens behag.

Då sången upphört, skingrade sig Musikanterne, och tystnaden begynte å nyo att råda på gatan. Antonia gick med saknad ur fönstret. Hon befalte sig efter vanligheten, i Sancta Rosalias beskydd, gjorde sin aftonbön, och gick till sängs. Sömnens dröjde icke länge att infinna sig; och snart glömde hon i dess sköte sin oro och sina bekymmer.

Klockan var nära tu, innan den lösaktige Munken begifvit sig på vägen till Antonias hemvist. Man har redan sagt att klostret icke låg långt ifrån Sanct - Jago-gatan. Han hade hunnit till huset utan att bli sedd. Här stannade han, tvekade och besinnade några ögonblick ofantligheten af det brott han ämnade begå; han tänkte på den fara han lopp om han skulle bli upptäckt, och på troligheten att Elvira, efter hvad som skedt, skulle misstänkt honom att hafva vanhedrat hennes dotter. På en annan sida hviskade lasten honom i örat, att hon icke kunde falla med sina misstankar på honom; att man icke hade något bevis på hans brott, och att det skulle synas omöjligt att detta våld var begånget

utan att Antonia visste när, hvar, eller af hvem. Sluteligen tyckte han sitt rykte mycket för väl stadgadt, för att kunna störtas af två okända qvinnors ensamma klagomål. I denna förmodan for han mycket vilse. Han visste icke hur ostadig hopens gunst är, och att ett ögonblick är nog för att göra den till allmänhetens afsky, som nyss förut varit dess afgud. Utslaget af Munkens öfverläggning blef, att han skulle utföra sitt företag. Han steg uppföre trappstegen utanför huset, och så snart han med sin myrten-staf rört porten, öppnades den af sig sjelf. Han gick in, och porten igen slöt sig efter honom.

Med tillhjälp af månskenet går han varsamt uppföre trappan; i hvart ögonblick stannar han, och ser sig omkring med oro och räddhåga. I hvarje skugga tror han sig se en spion, och hvar enda väderpust tar han för ljudet af någon röst. Känslan af den nedriga gering han är på vägen att begå, isar hans hjerta, och gör honom räddare än en qvinna. Emedlertid fortsätter han sin gång till dess han kommer till Antonias kammardörr.

Der stannar han ännu, lyssnar och hör ingen ting. Denna tystnad öfvertygar honom att hans offer är insomnadt, och han vågar sig att vrida opp låset. Dörren var reglad innanföre och emotstod hans försök; men han hade icke förr rördt den med trollstafven, förr än regeln drog sig tillbaka. Han steg ändtligen in, och befann sig i rummet der den oskyldiga varelsen sof tryggt, och icke visste af den fara som så nära hotade henne. Dörren igen-slöts utan buller, och regeln sköts af sig sjelf före igen.

Ambrosio går fram med sagta steg. Han aktar sig att inte golfvet knarrar under hans fötter, och han håller andan ända till dess han är utmed sängen. Der skyndar han sig att göra de ceremonier Mathilda lärt honom. Sedan han tvenne gånger blåst på myrtenqvisten, och med det samma uttalt Antonias namn, lägger han den på hennes örngått. Den verkan han redan rönt deraf tillät honom ej att tvifla det han icke skulle lyckas att förlänga offrets sömn. Så snart förtrollningen var skedd, ansåg han henne som

fullkomligen i sitt våld. Det okyska begäret lyste i hans ögon, och han vågade nu fästa dem på den sofvande sköna. En lampa, som brann framför Sancta Rosalias bild, spridde ett svagt sken öfver rummet, och tillät honom att betrakta alla Antonias behag, som voro blottställda för hans åskådande. Antonia, besvärad af värman, hade kastat af sig täcket; den oförsynte Munkens hand afhöljer lakanet som ännu betäckte henne. En af hennes armar stödde hennes hufvud; och den andra hängde vårdslöst på sidan af sängen. Några lockar af hennes hår, hvilka smygt sig ur mousselinet som skulle förvara det, föllo henne ända ned på bröstet, som sagta höjdes af en lättandedrägt. Årstidens varma luft hade mer än vanligt upplifvat färgen på hennes kinder. Ett lätt smålöje sväfvade på hennes friska läppar, som då och då halföppnades för att framsläppa en suck, eller för att uttala några orediga ord. Oskuld och godhet tycktes råda i hela hennes väsende, och sjelfva hennes nakenhet hade ett slags blygsamhet, som ännu mera retade Munkens begär.

Han stod en stund och uppslukade med ögonen de behag, som snart skulle blifva ett rof för hans vilda passion. Antonias halföppna mun tycktes kalla på en kyss. Han lutade sig öfver henne, tryckte sina läppar till hennes, och insöp med vällust hennes rena anda. Denna försmak af nöjet uppretade blott hans brånad efter högre njutningar. Hans uppretade begär liknade den rasande bestens. Utur stånd att ett ögonblick längre uppskjuta att tillfredställa dem, skyndade han att kasta af sig de kläder som besvärade honom. . . .

«Store Gud! ropade en röst bakom honom; bedrar jag mig inte? är det en syn?»

Förskräckelse, bestörtning och blygd träffade på en gång Ambrosio, då han fick höra dessa orden. Han vände sig till den rösten som uttalat dem, och såg Elvira, stående i kammardörren, betraktande honom med häpnad och fasa.

En förfärlig dröm hade visat henne Antonia utmed en afgrund. Hon såg henne på brädden, darrande och

färdig att falla; hon hörde henne ropa: »fräls mig min mor, fräls mig; om ett ögonblick är det för sent.» Elvira vaknade af förskräckelse. Drömmen hade gjort för starkt intryck på henne, för att lemna henne någon ro, innan hon förvissat sig om Antonias tillstånd. Hon uppsteg i hast ur sin säng kastade på sig en klädning, gick igenom cabinetet der kaminärjungfrun låg, och hann i lagom tid i Antonias kammare för att rycka henne ur sin våldförarens armar.

Blygd å ena sidan och läpnad å den andra, tycktes hafva förvandlat både Munken och Elvira till sten; de betraktade hvarandra under tystnad. Modren bröt den först.

«Det är inte en dröm, sade hon ändteligen, det är verkligen Ambrosio som jag ser; det är den mannen hvilken hela Madrid anser för ett helgon, som jag finner på denna timma vid min olyckliga dotters säng. Fördömde skrymtare! jag misstänkte redan din afsigt; men af aktning för den menskliga svagheten, hade

hade jag den godheten att inte anklaga dig; nu mera skulle tystnad vara ett brott. Hela staden skall blifva underrättad om din lösaktighet. Jag skall afrycka dig larfven, nedrige! och låta kyrkan se hvilken orm hon närt i sitt sköte.»

Blek och förvirrad, stod den brottslige, försagd och darrande framför henne. Han skulle väl önskat att kunna rättfärdiga sig; men hans uppförande medgaf det icke; han kunde ej få fram annat än meningar utan sammanhang, och eländiga ursäkter hvilka den ena motsade den andra. Elvira var för mycket uppretad att bevilja honom den förlåtelse han begärde; hon hotade honom med att uppväcka hela granskpet, och göra honom till en varnagel för skrymtare nu och framdeles. Nu sprang hon till Antonias säng, ropade henne, och då hon fann att hennes röst icke kunde väcka henne, tog hon henne vid armen och lyfte henne upp från hufvudgården. Men förtrollningen verkade ännu. Antonia tycktes vara utan känsla, och då modren släppte hen-

F

ne, föll hon ned tillbaka på örngoliet.

«Denna sömn är icke naturlig, skrek den förvånade Elvira, hvars vrede tilltog med hvarje ögonblick. Det är några konster härunder. Men darra, skrymtare! Din nedrighet skall snart bli upptäckt. — Hjelp, hjelp, ropade hon, Flora! Flora! kom hit.»

«Min Fru, hör mig ett ögonblick, sade Munken, återkallad till sig sjelf af den öfverhängande faran. Jag svär, vid allt hvad heligt är, att er dotters heder ännu är obefläckad. Förlåt mitt brott, spara mig den skammen att göra det bekant, och tillåt mig att återvända till klostret. Bevilja mig af medlidande denna nåd, så låfvar jag att icke allenast Antonia för alltid skall vara befriad från alla förföljelser från min sida, utan äfven att hela min lefnad skall godtgöra . . . »

Elvira afbröt honom hastigt: «Antonia befriad från edra förföljelser! Jag skall väl veta att sjelf befria henne derifrån. Ni skall icke mer

missbruka någon mors förtroende. Er gudlöshet skall bli upptäckt; och hela Madrid skall rysa öfver er trolöshet, ert skrymteri och er lösaktighet. Hör hit någon! hör hit! Flora! Flora! hör hit!»

Under det hon talade, kom Ambrosio hastigt ihog Agnes. Så anropade hon hans medlidande, och så hade han förkastat hennes böner; det var nu hans börd att lida, och han var tvungen att erkänna det hans straff var rättvist. Emedlertid fortfor Elvira att ropa Flora till hjälp; men hennes röst var så förqväfd af vrede, att denna flickan, som låg i en djup sömn, icke hörde hennes rop. Elvira vågade icke gå in i cabinettet der Flora låg, af fruktan att Munken skulle betjena sig af detta tillfälle för att fly. Det var ock verkligen hans uppsåt. Han smickrade sig med, att om han kunde komma tillbaka till klostret, utan att blifva sedd af någon annan än Elvira, skulle icke hennes blotta vittnesbörd, vara tillräckligt för att skämma ett så väl stadgadt ryckte som hans. I denna afsigt samlade han i hast tillhoppa de kläder

han redan afklädt sig och skyndade till dörren. Elvira märkte hans uppsåt, följde honom, fattade honom i armen, och fasthöll honom innan han fick opp regeln.

«Hoppas inte att fly, sade hon, ni kommer inte ur detta rum, innan jag får vittne till ert brott.»

Ambrosio sökte förgäfvets att slita sig lös från henne. Elvira släppte icke sitt rof, utan fördubblade sina rop för att erhålla hjälp. Munkens fara var trängande; han trodde hvart ögonblick få se grannarne komma Elvira till hjälp. Han blef ursinnig vid farans annalkande, och tog ett grufligt och förtvifladt beslut. Han vände sig hastigt om, fattade Elvira om strupen med ena handen för att hindra henne ropa, och slog med den andra omkull henne och drog henne till sängen. Förskräckt öfver detta grofva anfall, kunde hon knappt göra något försök att befria sig ifrån honom; emedlertid ryckte Munken kudden undan Antonias hufvud och höljde Elviras ansigte dermed, tryckte sitt knä hårdt mot hennes bröst, och försökte att

qväfva henne. Han lyckades, ty värr, alltför väl. Elvira, af naturen stark, och häftigt ansatt af smärtan, kämpade länge för att slita sig lös, men alla hennes försök voro förgäfves. Munken stod beständigt fast med sitt knä på hennes bröst; han såg utan medlidande de convulsiva rörelserna af hennes darrande lemmar, och uthärdade, utan att ryssa, åsynen af den skälfvande kroppen, färdig att skiljas vid själen som bebodde den. Denna gruffliga dödskamp upphörde, och Elvira slutade att strida om sitt lif. Munken tog bort kudden och betraktade henne. Hennes ansigte var öfverhöljdt med en förfärlig blånad. Hennes lemmar voro styfva. Blodet var stelnadt i hennes ådror. Hennes hjerta slog icke mer, och hennes händer voro kalla som is. Denna skapnad, förr så ädel, så majestätlig, var nu allenast ett känslöst, kallt och hiskligt cadaver.

Denna fasliga gerning var icke förr begången, än Ambrosio såg hela ofantligheten af sitt brott. En kallsvett gick öfver hela hans kropp; hans ögon tillycktes, han stödde sig

raglande mot en stol, och föll ned derpå lika så orörlig som den olyckliga, hvilken låg utsträckt för hans fötter. Nödvändigheten att taga flykten, och fruktan att blifva funnen i Antonias kammare, ryckte honom ur detta tillstånd. Han blef icke frestad att njuta frukten af sitt brott. Antonia syntes honom nu ett förhatligt föremål. Hans förra brånad hade förbytt sig i en dödsköld. Han såg icke för sina ögon annat än skräckbilder af brott och död, af blygd för det närvarande och straff för det tillkommande. Delad mellan fruktan och ånger, beredde han sig att fly. Emedlertid beherrskade denna förskräckelse icke hans sinnen till den höjd, att den hindrade honom taga nödiga försigtighetsmått för sin säkerhet. Han lade kudden åter på sängen, påklädde sig sina kläder, tog den olyckliga myrtenqvisten i handen, och stälde sina osäkra steg åt dörren. Förvirrad af fruktan, trodde han sig se tusen spöken hindra hans flykt. Åt hvilken sida han vände sig, tyckte han den vanställda kroppen ligga sig i vägen, och det dröjde länge innan han hann till dörren. Myrtenqvisten

gjorde sin vanliga verkan; dörren öppnades, och han skyndade sig utföre trappan, utan att möta någon människa. Han begaf sig till klostret, der han, sedan han inneslutit sig i sitt rum, öfverlemnade sig åt smärtan af en fåfäng ånger, och åt fruktan att snart bli upptäckt.

NIONDE CAPITLET.

•Sägen mig J döde, vill ingen af er af medlidande meddela mig den hemlighet som er blifvit upptäckt? Ack! om det behagade någon tjenstfärdig ande att säga oss hvad J ären, och hvad vi snart skola blifva! Jag har hört berättas, att någon gång de afidnas själar kommit och förkunnat de lefvande deras nära förestående död: jag skulle gerna se, om de äfven ville klappa på min port, och säga mig till när jag skulle hålla mig färdig.»

BLAIR.

Ambrosio ryste öfver sig sjelf, när han betraktade hvilka hastiga framsteg han gjorde på lastens väg.

Det gruffliga brott han nyss begått, uppfylde honom med en verklig fasa. Den mördade Elvira var beständigt för hans ögon, och redan var hans gerning straffad af det samvetsagg som förtärde honom. Emedlertid försvagades äfven med tiden detta intryck. En dag gick förbi, en annan följde, och ingen misstanka syntes falla på honom. Han ansåg sitt brott mindre förhatligt, så snart han trodde sig fri för dess straff. Han begynte repa mod, och allt efter som hans fruktan att bli upptäckt, förminskades, blef han äfven mindre ömtålig för samvetets förebråelser. Mathilda arbetade äfven sjelf att stilla hans oro. Vid första underrettelsen om Elviras död, hade hon visat sig ganska bedröfvad, och förordat sig med Munken, för att begråta den olyckliga utgången af hans äfventyr. Men då hon såg honom mindre orolig, och trodde honom mera i stånd att höra hennes skäl, begynte hon att tala om hans fel i mildare uttryck, och böd till att öfvertyga honom, att han icke var så brottslig som han sjelf trodde. Hon förestälde honom att han icke gjort annat än nyttjat de rät-

tigheter, som naturen gifvit hvar och en, att sörja för sin egen säkerhet; att nödvändigt antingen Elvira eller han skulle uppoftas, och att hon, i anseende till sin obeveklighet, förtjent sitt öde. Hon anmärkte sedermera att, som Ambrosio redan förut gjort sig misstänkt i Elviras ögon, var det lyckligt för honom att döden satt henne ur stånd att röja honom, emedan de misstankar hon redan fattat före detta sista äfventyr, skulle haft obehagliga följder om de blifvit bekanta; han hade således gjort sig af med en fiende, som kände honom nog för att bli farlig, och som var det största hinder i hans afsigter med Antonia. Hon rådde honom dessutom att icke öfverge dessa afsigter; och försäkrade honom att, då hon icke mer var skyddad af sin mors vaksamma öga, skulle flickan lätt öfvervinnas. Hon sökte, genom det hon beskref Antonias behag, att å nyo uppväcka Munkens begär, och lyckades ännu en gång deri.

Liksom de brott hvartill hans passion förledt honom, endast ökat

dess våldsamhet, brann han mer än nånsin af åtrå att äga Antonia. Han smickrade sig äfven att samma lycka som doldt hans första brott, skulle äfven skydda ett sednare. Döf för samvetets knot, beslöt han, att till hvad pris som hälst tillfredsställa sina begär; han väntade blott ett tillfälle för att förnya sitt företag; men det var omöjligt att skaffa sig det genom samma medel. I de första utbrotten af hans förtviflan hade han sönderbrutit den förtrollade myrten. Mathilda förklarade honom rent ut, att han icke borde begära något vidare bistånd af helfvetes-andarna, med mindre han icke ingick i de föreslagna villkoren. Men Ambrosio beslöt att icke göra det. Han förestälde sig att, ehuru stora hans brott än voro, borde han icke misströsta om nåd, så länge han icke förlorat sin återlösningsrätt. Han nekade derföre alldeles att ingå i något förbund med Satan. Mathilda, som fann honom orygglig i detta beslut, ville icke envisas vidare. Hon sysselsatte sina tankar med att uppfinna något annat medel för att öfverlemna Antonia i Priorns våld,

och det dröjde icke länge innan hon fann utväg dertill.

Den olyckliga flickan hade, under det man således beslöt hennes undergång, gruffligen lidit af sin mors förlust. Hennes första omsorg hvar morgon hon vaknade, var att bege sig till Elviras rum. Dagen efter Ambrosios olyckliga besök, vaknade hon mer sent än vanligt. Klosterklockan väckte henne. Hon lemnade hastigt sin säng, kastade fort på sig sina kläder, och skyndade in till sin mor för att underrätta sig huru hon tillbragt natten, då hon i det samma stupade på någon ting som låg för hennes fötter. Hon såg efter hvad det kunde vara. Af hvilken fasa blef hon icke betagen, då hon igenkände Elviras kropp! Hon gaf till ett högt skri, och föll ned på golvet. Hon tog liket i sina armar, och tryckte det mot sitt bröst; men då hon kände det iskallt, släppte hon det åter, af en motvillig afsky. Hennes skrik hade förskräckt Flora, som skyndade till hennes hjälp. Den syn som mötte henne ingaf henne en lika fasa; men hennes smärta ut-

brast på ett bullersammare sätt än Antonias. Hon skrek så att det hördes öfver hela huset, under det Antonia, nästan förqväfd, icke kunde uttrycka sin förskräckelse med annat än suckar och snyftningar. Floras röst hann snart till värdinnans öron, hvars häpnad och bestörtning voro öfver all beskrifning. Man skickade genast efter en läkare. Denne förklarade, vid första åsynen af liket, att ingen menskelig konst kunde återkalla Elvira till lifvet; men han lemnade sitt bistånd åt Antonia, som hade största behof deraf. Man lade henne i sängen, under det värdinnan anstaltade om Elviras begrafning. Madam Jacinthe var en god och välgörande menniska, enfaldig, ömsint och gudfruktig, men med ett inskränkt förstånd. Rädd och vidskepplig, ryste hon för att tillbringa natten i samma hus som en död. Hon var öfvertygad att Elviras ande skulle visa sig för henne, och att den skulle skräma henne till döds. I den tron, beslöt hon att passera natten hos någon af grannarne, och ville nödvändigt att begrafningen skulle ske dagen derpå. Som S:ta Claras kyrkogård var den närmaste,

kom man öfverens att Elvira skulle begrafvas der. Madam Jacinthe lofvade att bestrida alla omkostnaderne. Hon kände icke Antonias tillgångar; men efter den sparsamhet som rådde i de begge fruntimrens hushåll, dömde hon dem ganska knappa; i följe häraf hade hon ganska litet hopp att se sina förskott ersatta; men detta hindrade henne likväl icke att besörja, det allt gick anständigt till, och att visa den olyckliga Antonia all möjlig aktning.

Man dör sällan af sorg; Antonia blef ett prof derpå. Ung och af ett godt temperament, öfvervann hon den sjukdom som hennes mors död tillskyndat henne; men hennes själ tillfrisknade icke lika fort som hennes kropp. Hennes ögon voro beständigt uppfyllda med tårar. Den ringaste motgång gjorde henne nedslagen. Allt bevisade att hon närde i sitt hjerta en djup sorg. Elviras namn, nämndt i hennes närvaro, eller den minsta omständighet, som återkallade för henne minnet af denna ömma mor, var nog för att åter tillskynda henne de häftigaste skak-

ningar. Men huru mycket större skulle icke hennes smärta varit, om hon vetat i hvilka fasliga plågor hennes mor slutat sitt lif! Elvira var ofta plågad af starka convulsioner; man förmodade att då hon, vid ett sådant anfall, släpat sig till sin dotters kammare, för att derstädes söka hjälp; hade spökdomen angripit henne så häftigt, att hon icke kunnat stå emot, och att hon allidit innan hon kunnat skaffa sig det botemedlet som vanligen hjälpte henne, och som stod på en hylla i Elviras rum. Detta troddes af de få personer som bekymrade sig om Elvira, och hennes död blef ansedd för en naturlig händelse. Man glömdede den snart, och ingen tänkte mera derpå, undantagande den som hade så många orsaker att begråta sin förlust.

Antonias ställning var verkligen ganska vådlig och beklagansvärd. Ensam, utan tillgångar, midt i en stor stad, och utan en enda vän; (hennes Tante Leonella var ännu i Cordua, och hon visste icke hennes adress)! Ingen nyhet hade hon erhållit från Marquis de Las Cister-

nas; och hvad Lorenzo angick, trodde hon sig för länge sedan vara förgäten af honom; så att hon icke visste någon utväg att komma ur sitt bryderi. Hon var frestad att rådgöra med Ambrosio; men hon påminnte sig sin mors befallning, att undvika honom så mycket hon kunde; och det sista samtal hon haft med Elvira i detta ämne, hade tillräckligt upplyst henne om Munkens afsigter, för att framdeles vara på sin vakt emot honom. Emedlertid hade icke alla hennes mors råd helt och hållet tagit henne ur den goda tanke hon hyste om Ambrosio. Hon önskade sig ännu hans vänskap och äfven hans umgänge, hon ansåg hans förseelse med godhet, och kunde icke föreställa sig, att han verkligen haft så elak afsigt med sina besök. Men Elvira hade alldeles förbudit henne att underhålla hans bekantskap, och hon vördade för mycket hennes minne, för att icke åtlyda hennes befallningar.

Ändteligen beslöt hon att vända sig till Marquis de las Cisternas, såsom hennes närmaste släktinge, för att utbedja sig hans råd och be-

skydd. Hon skref till honom och berättade i korthet sin bedröfliga ställning, bad honom hafva medlidande med sitt brorsbarn, och låta henne få behålla sin mors pension; hon bad honom tillika att tillåta sig återresa till det gamla slottet han ägde i Murcia, hvarest hon ända dittills uppehållit sig. Sedan hon förseglat brevet öfverlemnade hon det åt den förtrogna Flora som genast begaf sig på vägen, för att uträtta sitt ärende. Men Antonia var född under en olycklig stjärna. Om hon skrifvit till Marquisen en enda dag förr skulle hon, emottagen som hans brorsdotter och upptagen i hans familj, undgått alla de olyckor som hotade henne. Raymond hade alltid föresatt sig att verkställa detta förslag; men först hade hoppet att genom Agnès mun låta göra Elvira denna föreställning, sedan den olyckan han haft att förlora sin älskarinna och den svåra sjukdom som någon tid hållit honom vid sängen, varit orsak dertill, att han dag från dag uppskjutit att erbjuda sin svägerska en fristad i sitt hus. Han hade uppdragit Lorenzo att rikeligen förse hennes behof; men Elvira, som icke

ville ställa sig i någon förbindelse hos denna unga herre, hade försäkrat honom att hon för det närvarande ingen ting behöfde. Marquisen föreställde sig, i följe deraf, att ett litet uppehåll icke skulle sätta henne i någon förlägenhet; och hans kropps och själs plågor ursäktade tillfyllest hans försummelse.

Om han vetat att Elviras död lemnat hennes dotter utan vänner och beskydd, skulle han utan tvifvel tagit någon utväg för att försätta henne utom all fara; men Antonia var icke ämnad så mycken lycka. Den dagen då hon skickade sitt bref till las Cisternas palats, var just den samma på hvilken Lorenzo reste från Madrid. Marquisen utstod första anfallet af den smärta som vissheten om Agnes död förorsakat honom; och som hans lif var i fara, tillät man honom icke att se någon främmande. Man sade till Flora att han var ur stånd att läsa ett bref, och att några timmar skulle kanhända afgöra hans öde. Hon blef nödsakad att bära denna ledsamma nyhet till Antonia, som nu befann sig i större förlägenhet än någonsin.

Flora och Madame Jacinthe gjorde allt hvad de kunde för att trösta henne. Den sista bad henne ge sig tillfreds, och försäkrade att så länge hon ville bli hos henne, skulle hon anse henne som sitt eget barn. Då Antonia såg att denna goda kvinnan fattat en verklig ömhet för henne, fann hon någon tröst i den tanken, att hon åtminstone ägde en vän i världen. Man öfverlemnade henne äfven nu ett bref till Elvira. Hon igenkände Leonellas stil, öppnade det hastigt och fann der en omständlig berättelse om allt hvad som händt hennes tante i Cordua. Hon berättade sin syster att hon fått sitt arf, men förlorat sitt hjerta, och fått igen den sötaste Apothekares som varit, som är och som komma skall. Hon tillade att hon följande tisdagen skulle vara i Madrid, och utbad sig att få presentera för henne sin kära man. Ehuru detta giftermål var långt ifrån att behaga Antonia, blef hon emedlerid ganska glad öfver Leonellas snara ankomst. Hon var nöjd att få komma under en släginges beskydd; ty hon visste hur litet passande det var för en ung flicka att lefva bland

främmande, utan att hafva någon menniska som gaf akt på sitt uppförande, eller som kunde skydda henne för alla de olägenheter, för hvilka hennes ensamma belägenhet blottstälde henne. Hon väntade således följande tisdag med otålighet.

Den inträffade. Antonia hörde med orolighet efter hvar och en vagn som kom på gatan. Ingen stannade. Tiden led. Det var redan sent, och Leonella hördes ej af. Antonia beslöt att icke lägga sig förr än hennes Tante vore ankommen; Flora och Madame Jacinthe ville, oaktadt hennes böner, äfven sitta uppe. Timmarne förflöto ängsligt och långsamt. Lorenzos bortresa hade gjort slut på serenaderna. Antonia smickrade sig för gälfves att få höra zitrornas ljud under sitt fönster. Hon tog sin egen och gjorde några slag; men musiken behagade henne intet den dagen, utan hon lade zittran i fodralet igen. Hon satte sig till sin sybåge; men allting gick baklänges. Hennes färgor voro icke väl valda; sidentyget brast för hvart stick, och nålarne halkade henne beständigt ur fingrane. Ändte-

ligen föll en droppe vax af det närmaste ljuset på en ranka viol-blommor som kostat henne mycken möda. Hon blef otålig, kastade bort nålen och öfvergaf sitt arbete. Det var afgjordt att ingen ting den afton skulle roa henne. Missnöjd och ledsen, sysselsatte hon sig med att göra fåfänga önskingar för sin Tantes ankomst.

Under det hon gick fram och tillbaka i kammaren, föllo hennes ögon på den dörren, som förde till det rummet som varit hennes mors. Hon kom ihog att Elviras lilla bibliotek ännu var der qvar, och ämnade söka sig någon bok till tidsfördrif till dess Leonella skulle komma. Hon tog derföre ljuset som stod på bordet, och gick igenom det lilla cabinettet i nästa rum. I det hon såg omkring sig, återkallade återsynen af detta rum tusen sorgliga minnen. Det var första gången hon varit der sedan hennes mors död. Tystnaden som herrskade i rummet, den tomma sängen, den mörka spisen hvar på ännu stod en outsläkt lampa, och några halftorra blomster i fönstret, som blifvit bortglömda sedan Elviras

död, ingåfvo Antonia ett slags helig fruktan. Nattens mörker ökade äfven denna sorgliga känsla. Hon stälde ljuset på bordet, och satte sig i en stor ländstol, der hennes mor så ofta sutit. Ack! hon satt där aldrig mer; tårarne tilrade ut för Antonias kinder och hon öfverlemnade sig åt en bedröfvelse som hvar je ögonblick ökades.

Rodnande öfver sin svaghet, steg hon ömsider upp och gick att söka det som fört henne till detta bedröfliga ställe. Böckerna voro uppställda på några hyllor. Antonia gick igenom dem utan att finna någon som behagade henne, ända till dess hon fick en samling af gamla spanska visor i handen. Då hon läst några verser, som retade hennes nyfikenhet, tog hon boken och satte sig att bläddra deri; sedan hon putsat ljuset, som led till slut, läste hon följande romance:

ALONZO DEN TAPPRE

OCH

SKÖN IMOGINE.

En krigsman så bold och en fröken så grann
De suto tillhop i det gröna.

De sågo med ömma begär på hvarann,
Alonzo den tappre så kallades han,
Och hon Imogine den sköna.

«Ack!» suckade han, «dåi morgon jag går
I främmande länder att strida;
Snart rinner för mig mer ej saknadens tår!
En rikare friares hälsning du får,
Och han får mitt rum vid din sida.»

«Tyst, grymme! Tyst grymme!» var Imo-
gins svar,
«Och upphör att orätt mig göra!
Den heliga jungfrun till vittne jag tar,
Att lefver du — dör du — min hand, mina där
Blott dig — eller ingen tillhöra.»

«Om nånsin begärets och fäfangans bud
Mig från min Alonzo förleder,
Mitt högmod, min falskhet, dem straffedå gud!
Din vålnad hos mig i min brudliga skrud,
Då sätte sig — fordre tillbaka sin brud
Och rycke i grafven mig neder.»

Den tappre sig slet från den sköna i gråt
Och drog till de heliga landen;
Men knappt årets tider följt solhvarfvet åt,
Så kom en baron uti glänsande ståt
Och tillböd åt Imogine handen.

Hans skänker, hans guld, hans förledande
de skick.

Snart kommo dess eder att vackla,
Han störde dess hjerna, han tjuste dess blick,
Dess flyktiga hjerta i snaran han fick,
Och snart tändes brölloppets fackla.

Och nu hade prästen välsignat vårt par,
Ren dracks ur det gull-prydda hornet,
Och bordet sitt öfverflöd svigtande bar,
Och löjen och skämt gâfvo lif åt en hvar,
När — Tolfslaget dånar från tornet.

Då — hos Imogine — först med häpnad
blef spord

En främmande sitta obuden. —
Orörlig han satt, utan lif, utan ord
Hans ögon ej vändes kring gäster och bord,
Han hade dem spända på bruden.

Hans hjälmhatt var sluten, gigantisk hans
längd

Hans rustning var svartgrå, som jorden.
All fröjd, vid hans syn, är ur högtiden trängd,
Och blå brinner lågan från lampornas mängd,
Och hundarne fly undan borden.

Med tystnad och rysning en hvar honom ser.
Af skräck sitta gästerna stela.
Till slut sade bruden med bäfvan: «jag ber:

Fäll, tappre herr Riddare! Stormhatten nær,
Och värdes välfägnaden dela!»

Hon tystnar, och Riddarn, — som bruden be-
fallt —

Lät hjelmen från hufvudet falla —

Men Gud, hvilken syn! hvad förfärlig gestalt!

Hvad ord måla häpnan, som rår öfver allt,

När en döds-kalle visas för alla! —

Och upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Och fasa och vämjelse kände.

Af rysliga maskar en slingrande hop

Kröp ut och kröp in genom tinningens grop,

När spöket till bruden sig vände.

«Se upp känn Alonzo!» var vålnadens ljud,

«Förräderska! mins dina eder!

Ditt högmod, din falskhet, dem straffar nu
Gud!

Min vålnad hos dig i din brudliga skrud

Nu sitter, och fordrar tillbaka sin brud

Och rycker i grafven dig neder.»

Sin arm kring den häpna nu lindade han!

Förgäfves dess jämmer man hörde!

Och fort med sitt rof genom jorden försvann,

Ej någonsin åter man Imogine fann,

Ej spöket, som henne bortförde.

Snart

Snart dödde Baronén, och alltsen dess slott
Stått öde i långa tider;
Ty sagorna säga, att Imogins lott
Är der att, till eviga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

Hvart år fyra gånger hon syns der igen,
När midnatten spänt sina vingar,
Med bröllophvit skrud, hon då visar sig änn,
Och skriker, när Benrangels-Riddarn i den
Kring dånande golf henne svingar.

Kring dem dansa spöken med rysliga skrål,
Som blod utur dödsallar dricka,
Och stöta tillhop hvar sin multnade bål
Och tjuta: Alonzo den tappre! din skål!
Och skål för din trolösa flicka!

Läsningen af dessa verser var icke passande att förskingra Antonias oro. Hon var af naturen fallen att tycka om det underbara; och hennes amma, som trodde fullt och fast på spöken, hade berättat henne som barn, så många fasliga historier af det slaget, att alla Elviras föreställningar icke kunnat utplåna ur hennes sinne dessa skadliga intryck. Antonia hade bibehållit denna böjelse för vidskeplighet. Ofta då hon

upptäckte den obetydliga saken, som åstadkommit hennes förskräckelse, måste hon sjelf rodna öfver sin svaghet. I denna sinnesförfattning var den historien hon läst, tillräcklig för att väcka hennes fruktan. Tiden och rummet förenade sig äfven att bidra dertill. Natten var långt liden, och hon var ensam, i sin nyss afledna mors kammar. Det var ett ohyggligt väder; en hisklig storm lven i hus-knutarne. Portarne flögo fram och tillbaka på gångjärnen, och regnet slog med våldsamt på fönstren. Intet annat ljud hördes. Ljuset var nerbrunnit i pipan, hvarutur blott då och då uppsteg en slocknande låga. Antonias hjerta klappade af fruktan. Hennes ögon irrade med bäfvan öfver de föremål som den flämtande lågan flygtigt upplyste. Hon försökte att resa sig upp af stolen; men hon darrade så häftigt, att hennes ben icke ville bära henne. Nu ropade hon Flora; men hennes af räddhogan qväfda röst, kunde icke göra sig hörd, utan hennes rop dogo på hennes läppar.

Antonia tillbragte några minu-

ter i detta tillstånd, hvarefter hennes fruktan begynte förminsas. Hon bjöd till att öfvervinna den, och gjorde ett försök att gå utur rummet. I det samma trodde hon sig höra någon djupt sucka tätt utmed henne. Denna tanke väckte å nyo hennes bafvan. Hon hade stigit opp, och höll på att taga ljusstaken på bordet. Detta inbillade ljud återhöll henne. Hon drog tillbaka sin arm, stödde sig mot ryggen af en stol, lyssnade darrande, och hörde ingenting mer.

«Herre Gud! sade hon, hvifrån kunde detta ljudet komma? Har jag bedragit mig, eller har jag verkligen hört det?»

Hennes betraktelser stördes af ljudet af en röst, som kom från dörrsidan, och så svag att man med möda kunde höra den: det var som någon skulle framhviskat några ord. Antonias förskräckelse tilltog. Emedlertid visste hon att regeln var före, och tryggades något vid den tanken. Straxt derefter vreds låset upp, och dörren begynte att sakta röra sig fram och tillbaka.

Räddhogan gaf nu Antonia den styrka som hon hittills saknat. Hon lemnade sitt ställe och skyndade till cabinettsdörren hvarigenom hon snart kunde komma i det rummet der Flora och Madam Jacinthe voro. Knappt var hon midt i kammaren, förrän låset vreds upp för andra gången. En motvillig rörelse förmådde henne att se sig tillbaka: dörren öppnades långsamt, och ett långt hvitt spöke inträdde i rummet.

Denna syn fjättrade hennes fötter. Hon blef ståendes som en bild midt på golvet. Spöket nalkades med tunga långsamma steg till bordet. Det slocknande ljuset, kasta- de en blekblå låga. På bordet stod en liten studsare, livars visare stod på tre. Spöket stannade framför studsaren, upplyfte sin högra arm, och utsträckte den mot tafflan. Antonia afbidade, utan ord och rörelse, slutet på detta uppträde.

Några ögonblick förflöto på det sättet. Studsaren slog, och då den slutat, gick spöket några steg närmare Antonia.

«Om tre dagar, sade en svag och iholig grafröst, om tre dagar råkas vi.»

Antonia ryste vid dessa ord.

«Vi råkas! sade hon ändteligen med häpnad, hvar råkas vi? Hvilken får jag råka?»

Spöket pekade på jorden med ena handen och blottade med den andra sitt ansigte.

«Gud! min mor!»

Antonia gaf till ett skrik, och föll utan sansning på golvet.

Madam Jacinthe, som arbetade i nästa rum, förskräcktes öfver detta skrik. Flora hade gått ned för trappan för att hämta olja till lampan som lyste dem. Jacinthe sprang således ensam till Antonias hjälp, och blef ganska bestört att se henne utsträckt på golvet. Hon tog henne i armarne, släpade henne i sin kammare, och lade henne på sängen innan hon återfått bruket af sina sinnen. Hon skyndade sig att fukta hennes tinningar, slå hen-

ne i händerne, och använde alla medel hon visste, för att återfå henne till sansning. Hon hade mycken möda att lyckas deri. Antonia öppnade ögonen och såg stirrande kring rummet.

«Hvar är hon, ropade hon med en darrande röst, är hon borta? Är jag i säkerhet? Tala — trösta mig. Ack! tala för Guds skuld!»

«I säkerhet! emot hvem, mitt barn? frågade Jacinthe förvånad. Hvarför är ni rädd? Hvad är det som förskräckt er?»

«Om tre dagar — hon sade att vi skulle råkas om tre dagar! Jag hörde och såg henne nyss på stund, Madam Jacinthe.»

Hon kastade sig öfver Antonia.

«Hvilken har ni sett?»

«Min mor.»

«Herre Jesus!» skrek Jacinthe, och sprang opp från sängen och ur rummet. Som hon rusade utför trap-

pan, mötte hon Flora, hvilken nu kom tillbaka.

»Flora, sade hon, skynda er till Mamsell. Det har hänt fasliga saker. Ack! jag är den olyckligaste menniska i världen. Mitt hus är fullt af lik och spöken, och Gud skall veta att ingen mindre kan tycka om sådant sällskap än jag. Men gå ni upp till er Mamsell, och lät mig få gå min väg.»

Under det hon så talte, skyndade hon till porten, den hon öppnade, och sprang, utan att våga se sig om, i en sträckä ända till Dominicaner-klostret. Emedlertid hade Flora skyndat till Antonias kammarer, lika förvånad som häpen öfver Jacinthes förskräckelse. Hon fann Antonia orörlig på sängen. Hon gjorde det samma som Jacinthe, för att återfå henne till sansning; men då hon såg att hon föll ur den ena dåningen i den andra, skickade hon straxt efter en läkare. I väntan på hans ankomst, atklädde hon Antonia och lade henne i sängen.

Utom sig, och utan att bry sig

om den ohyggliga väderleken, sprang Jacinthe ölver gatorna, och stannade ej förr än hon kommit till klostret. Hon ringde häftigt vid porten, och så snart portvaktaren kom, begärte hon att få tala med Priorn. Ambrosio var just då tillsammans med Mathilda, och sysselsatt att påfinna medel för att skaffa sig tillträde hos Antonia. Orsaken till Elviras död hade förblifvit hemlig; han begynte tro att straffet icke följde brottet så nära, som munkarne, hans lärare, hade försäkrat honom, och som han sjelf ända dittills trodt. Denna tanke hade stärkt honom i sitt beslut att förföra Antonia, för hvilken alla faror och hinder blott förökt hans passion. Han hade redan begärt att få se henne; men Flora hade nekat det på ett sätt, som öfvertygade honom att alla hans framdeles försök skulle aflöpa lika fruktlösa. Elvira hade förtrott sina misstankar åt denna trogna tjenare; hon hade bedt henne att aldrig lemna Ambrosio ensam med sin dotter, och äfven att så laga, om det vore möjligt, att han aldrig fick se henne mer. Flora hade lofvat att lyda henne, och verkställt hennes befallning ef-

ten bokstafven. Denna morgon hade hon nekat Ambrosio tillträde, utan att underrätta sin Mamsell derom. Han fann att han omöjligt kunde få se Antonia genom lofliga utvägar; och Mathilda hade med honom tillbragt natten för att upptänka någon plan som bättre skulle lyckas, än den förra. De voro sysselsatte härmed, då en tjenande broder inträdde i Priorns rum, och sade att en kvinna, som kallade sig Jacinthe Zuniga, begärde att på ögonblicket få tala vid honom.

Ambrosio var för ingen del högad att emottaga detta besök; han tillsade den tjenande brodern att bereden främmande komma igen följande dagen. Men Mathilda afbröt honom.

«Se denna kvinna, sade hon sakta; jag har mina orsaker.»

Priörn lydde henne, och lät säga att han skulle komma ner i samtalsrummet. Tjenande brodern gick med detta svar. Så snart som de blifvit ensamma frågade Ambrosio

Mathilda, för hvad orsak hon ville att han skulle se denna Jacinthe.

«Det är Antonias värdinna, svarade Mathilda; hon kan bli er nyttig. Man måste höra henne, och underätta sig om hvad som kan föra henne hit.»

De gingo tillsammans ner i samtalsrummet, der Jacinthe väntade Priorn. Hon hade en hög tanka om hans dygd och gudsfruktan; och som hon trodde honom äga ett stort välde öfver djefvulen, förmodade hon att det skulle bli honom alltför lätt att skicka Elviras ande till röda hafvet. Det var i den afsigten som hon begifvit sig till klostret. Så snart hon såg Munken inträda i samtalsrummet, föll hon på knä och begynte således sin berättelse:

«Äck! vördige fader, hvilken händelse! hvilket äfventyr! jag vet intet hvad det skall bli af mig, och om ni inte kommer mig till hjälp, så blir jag helt säkert tokig. Det har aldrig funnits en så olycklig människa som jag. Jag har gjordt allt hvad jag kunnat för att undvika

dessas fasligheter, men allt har varit förgäfvat. Jag vill nu fråga er hvartill det tjänar att jag läser mitt radband hela fyra gånger om dagen, och iakttaga hvar fastodag, som står i calendern? Hvartill har det tjent mig att jag gjordt trenne pilgrimsfärder till Sanct Jacob af Compostella, och att jag köpt så många aflatsbref som det behöfts för att utplåna Cains synder? Jag har den olyckan att aldrig lyckas i något; och Gud vet om det nånsin blir annorledes. Jag gör ert vördighet till domare. — En fru som bodde hos mig, dör af slag, och jag låter af ren godhet begrafva henne på min bekostnad. Inte för det hon var min släktinge, eller att jag vunnit på hennes död så mycket som ett halföre, nej det har jag inte gjordt; således, som jag säger, min vördige fader, gjorde det mig lika mycket om hon var levande eller död. (Men det hör intet hit.) Jag har, som jag sagt, kostat på hennes begrafning och lagat att allt gått hederligt och anständigt till. Gud vet att det kostat mig rätt vackert. Och hur menar ni att den goda frun betalar mig för min välmening? Jo, hon behagar inte

ge sig ro i sin sköna furu-kista, som det afstår hvar beskedlig död, utan kommer och plågar mig, som inte vill se henne igen för aldrig det. Det passar henne, min siäl, rätt väl att gå igen om nätterna i mitt hus, och komma in genom nyckelhålet i sin dotters kammare och skrämma själen ur det fattiga barnet! Det är icke skickligt af ett spöke, att hälsa på i någons hus som så litet älskar sådant herrskap. Nu förhåller det sig så med mig, vördige fader, att om hon vill besöka mitt hus, så får jag lof att flytta derifrån; Gud bevare mig ifrån dylika gäster; jag har ingen lust att herbergera dem. Således ser ni, vördige fader, att om ni icke gör mig bistånd, så är jag en olycklig och ruinerad människa för alltid. Jag blir tvungen att flytta ur mitt hus. Ingen vill mer hyra mina rum, då man får veta att der spökar; och då står jag der vackert, jag olyckliga människa! hvad skall jag ta mig före? hvad skall det bli af mig?»

Här gret hon bitterligen, och bad Priorn med hopknäppta händer att ge henne något godt råd.

«Men, min goda Madam, sade han, jag har svårt för att ge er något råd, förrän jag får veta hvad det är frågan om. Ni har glömt att säga mig hvad som hänt er, och hvad ni vill.»

«Ack Ja! det är sant, fortfar Jacinthe, ers vördighet har alldeles rätt. Må göra! Så skall jag då berättasaken med få ord. En fru, som hörde af mig, har nyss blifvit död; jag kan säga det på hennes döda mull, att hon var en ganska beskedlig menniska, så mycket jag kändt henne, fast det inte just varit mycket länge; hon höll sig alltid på sin kant mot mig, och var verkeligen, som jag tyckte, litet små-högfärdig. Då jag vågade mig att tala till henne, hade hon alltid en mine, som tog orden ur mun på mig. Gud förlåte mig! jag dömmar henne intet. Emedlertid, fastän hon var litet högdragen, och icke just aktade mig så mycket, (likväl, om man icke bedragit mig, voro mina föräldrar ingen bit sämre än hennes: ty hennes far var skomakare i Cordua och min var caplan i Madrid, och en stor caplan till på köpet) utom

det, oakadt hennes storhet, var hon en stilla och anständig person, så att jag aldrig åstundat bättre hyresman. Derföre förvånar det mig så mycket mer att hon inte kan ligga stilla i sin graf, som annat folk. Men man vet rättnu inte hvem man skall tro här i världen. Jag för min del har aldrig sett henne göra något annat ondt, än att jag med mycken förargelse såg henne, fredagen före sin död, äta en kycklingsvinge. Hvad, Jungfru Flora, sade jag (Flora, om intet ers vördighet mistycker, är kammarjungfruns namn) äter er fru kött om fredagen? Nå, nå, ni skall få se hvad som händer. Kom ihog att Madam Jacinthe har spådt er det. Jag sade henne det rent ut; men ack! hvad hjälpte det? ingen hörde det; och Flora, som också gör sig litet till, svarade mig, att det icke var större synd att äta en kyckling, än ett ägg, hvarur han kommit. Hon påstod äfven, att om hennes matmor till och med åt en skilva skinka, skulle hon ändå icke vara en hårsman närmare fördömmelsen. Herre Gud! sådan fattig okunnig synderska! jag försäkrar ers vördighet att det just

gick en rysning öfver hela min kropp, då jag hörde henne säga sådana Guds försmädelser, och jag väntade hvart ögonblick att se jorden öppna sig och uppsluka henne, och kycklingen och hela herrskapet till på köpet. Ty ni skall veta, vördige fader, då hon sade detta, hade hon fatet, hvarpå den stekta kycklingen låg, i handen; jag försäkrar er att det var just en läcker bit, ty jag hade låtit späcka och steka honom sjelf. Det var, med respect till sägandes, en capun som jag sjelf uppfödt. Köttet var hvitt som en mjölk, som också fru Elvira sjelf måste tillstå. «Madame Jacinthe, sade hon med en vänlig mine, för hon talte alltid sanningen att säga mycket höfligt till mig . . . ».

Här förlorade Ambrosio tålmodet. Begärlig att veta Jacinthes ärendet, som tycktes angå Antonia, kunde han icke länge uthärda att höra denna kvinnas sladder. Han afbröt henne, och försäkrade att, om hon icke straxt underrättade honom hvarom frågan var, skulle han lemna henne och låta henne sjelf draga sig ur sitt bryderi bäst hon

kunde. Denna hotelse hade den verkan han önskade. Jacinthe fortsatte sin berättelse i så få ord som var henne möjligt. Men den blef ändå så vidlyftig att Ambrosio behöfde hela sitt tålamod, för att höra henne till slut.

«I det samma, ers vördighet, fortfarande hon (sedan hon berättat den minsta omständighet vid Elviras död och begrafning) i det samma som jag hörde detta skrik, lemnade jag mitt arbete, och skyndade till denna Antonias kammare. Då jag inte fann någon människa der, gick jag i nästa rum; men jag måste tillstå att jag var bra rädd när jag gick dit in, ty det var just Elviras sängkammare. Jag gick likväl in, och fick se den unga Mamsellen utsträckt så lång hon var på golvet, kall som en is och blek som ett lärft. Jag blef fastligt häpen, som ers vördighet lätt kan föreställa sig. Store Gud! hvad jag darrade, då jag såg tätt utmed mig ett stort spöke, som räckte ända opp i taket. Det var Elviras ansigte, men ur dess mun utgick eld och rök. Dess armar voro bundna med tunga kedjor, som det skakade

på ett förfärligt sätt, och hvart hårstrå på hennes hufvud var en orm så tjock som min arm. Vid denna syn blef jag ganska rädd, och begynte att läsa mitt *Ave Maria*. Men spöket drog i det samma tre djupa suckar, och sade med en förfärlig röst: «Ack! den kycklings-vingen! min själ har ingen ro för dess skuld.» Så snart det sagt dessa ord, öppnades jorden, och spöket försvann. Jag hörde ett starkt åsklag och rummet uppfylldes med svafvellukt. Då jag kommit mig före, efter min skräm- sel, och fått Antonia till lif igen, sade hon att hon skrikit då hon såg spöket (och det kan jag nog tro. Stackars barn! om jag varit i ditt ställe, hade jag väl skrikit tio gånger värre!) Då föll det mig in, att om någon skulle ha makt att förlosa denna själ, så borde det visst vara ers vördighet, och det är till den ändan som jag skyndat mig hit för att be er bestänka mitt hus med vigvatten, och skicka spöket i röda hafvet.»

Ambrosio blef förvånad öfver detta besynnerliga äfventyr, som han icke kunde tro.

«Har Donna Antonia äfven sett spöket, frågade han?»

«Så visst som jag ser er, min vördige fader.»

Ambrosio besinnade sig ett ögonblick. Detta visade honom ett tillfälle att nalkas Antonia; men han var oviss om han borde betjena sig deraf. Det anseende han ägde i Madrid var honom ännu kärt, och sedan han förlorat dygdens verklighet, syntes det som dess sken blifvit honom dyrbarare. Han kände att en afvikning från den lag han föreskrifvit att aldrig går ur sitt kloster, skulle vara en märkelig rubbning i den stränga ordning man förmodade hos honom. Under sina besök hos Elvira, hade han alltid haft omsorg att dölja sitt ansigte för betjeningen. Undantagande Elvira, hennes dotter och den trogna Flora, kände ingen i hela huset honom utan under namn af fader Jerome. Om han beviljade Jacinthe det hon begärde, och om han följde henne, visste han att detta steg icke kunde hållas hemligt. Emedlertid förmådde hans begär att se Antonia honom.

ertill. Han smickrade sig äfven af att ovanligheten af detta äfventyr skulle rättfärdiga honom i staden. Men hända hvad som hända ville, så beslöt han att betjena sig af det tillfälle som händelsen erböd honom. En betydande blick af Mathilda styrkte honom i detta beslut.

«Min goda qvinna, sade han till Jacinthe, det ni berättar mig är så besynnerligt att jag har möda att tro det. Emedlertid skall jag uppfylla er önskan. I morgon, efter morgonbön, kan ni vänta mig hos er. Jag skall då se till hvad jag kan göra för att tjena er; och om det står i min makt, skall jag befria er ifrån detta nattbesök. Gå nu hem igen, och måtte Herrans frid vara med eder.»

«Hem till mig! skrek Jacinthe; jag gå hem igen! nej min själ jag sätter min fot inom porten, med mindre det icke är under ert beskydd. Gud bevare mig! spöket kunde möta mig i trappan och föra mig med sig ända till blåkulla. Ack! om jag varit så slug och antagit Melchior Bassos anbud, så skul-

le jag nu haft någon som försvarat mig; men jag är en stackars ensamman kvinna, och möter aldrig annat än kors och olyckor. Gud ske lof, det är ännu tid att ångra sig; Simon Gonzales friar till mig alla dagar, och om jag lever till morgon, så gifter jag mig straxt med honom. Jag skall ha en man, det är afgjort; ty nu som han kommit lös i mitt hus, skulle jag icke för allt i världen drista mig att ligga ensam. Men för Guds skuld, vördige fader, följ mig nu genast. Hvarken jag eller den unga Mamsellen kan ha någon ro innan huset blir rensat och fritt från de onda andarne. Den stackars flickan! hon är i ett bedröfligt tillstånd; jag lemnade henne i fasliga convulsioner, och jag tviflar att hon så lätt kommer sig före igen.»

Den förskräckte Munken afbröt henne:

«I convulsioner, säger ni! Antonia i convulsioner! ledsaga mig, goda kvinna, jag följer er genast.»

Jacinte påminte honom om att förse sig med vigvatten; hvartill han

samtyckte. Gumman, som trodde sig under hans beskydd i säkerhet för allt satans anhang, gjorde honom tusentals tacksägelser, och de togo begge vägen till Sanct Jago-gatan.

Spöket hade gjort ett så starkt intryck på Antonia, att läkaren i två eller tre timmar trodde hennes lif i fara. Sedan anfällen omsider blefvo mindre täta, gaf han någon förhoppning. Han sade att det nödvändigaste för henne vore att hon fick ro, och förordnade tillika ett stillande medel för hennes nerver. Åsynen af Ambrosio, som nu visade sig vid hennes säng, tillika med Jacinthe, bidrog fullkomligt att stilla hennes förskräckta inbillning. Elvira hade icke förklarad för sin dotter Munkens afsigter så tydligt, att en ung person, som så litet kände världen, kunde begripa faran af denna bekantskap. I detta ögonblick, då hon ännu var förskräckt öfver hvad som händt henne, och då hon tillika bäfvade att fästa sina tankar vid spökets spådom, hade hon behof af hela religionens och vänskapens tröst. Antonia hade en dubbel orsak till förtroende för Priorn; hon kände ännu för ho-

nom den gynnande fördom som hon fått första gången hon såg honom; och hon inbillade sig, utan att veta hvarföre, att hans närvaro skulle skydda henne för all slags fara, förolämpande eller olycka. Hon tackade honom med ömhet för sitt besök, och berättade händelsen som så fasligt förskräckt henne.

Munken sökte att tillfredsställa henne, och öfvertyga henne att alltsammans blott var frukter af en uppeldad inbillning. Den enslighet i hvilken hon tillbragt astonea, nattens mörker, Balladen hon läst, och rummet hvori hon varit, allt syntes hafva sammanstämt för att frambringa en syn af detta slag. Han nekade spökens möjlighet, och bestyrkte sitt påstående med kraftiga skäl. Hans samtal tillfredsstälde och tröstade Antonia; men det öfvertygade henne icke. Hon kunde icke få i sin tro att spöket blott varit till i hennes inbillning. Alla omständigheter af denna syn hade för mycket verkat på henne, för att tillåta henne antaga en sådan tanka. Hon fortfor att försäkra att hon verkligen sett sin mors skugga, att hon hört

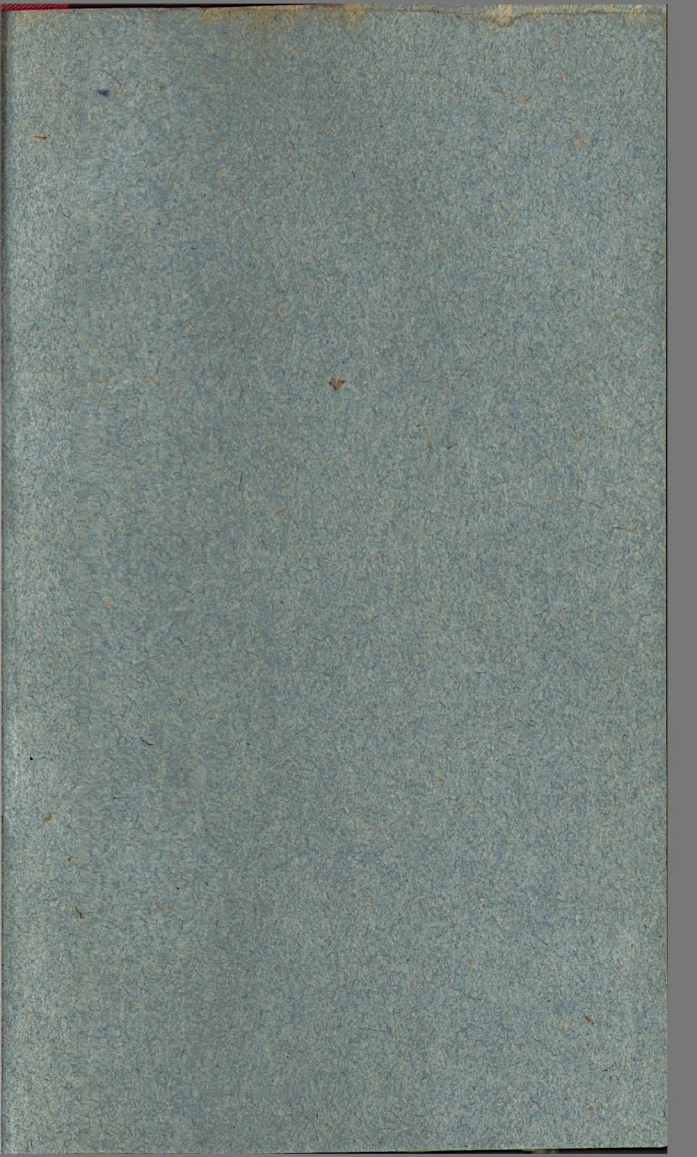
den förutsäga hennes död, och påstod att hon icke lefvande skulle lemna denna sängen. Ambrosio bad henne slå ifrån sig dessa tankar, hvarefter han lemnade henne, med löfte att morgondagen förnya sitt besök. Antonia emottog detta löfte med ett lifligt uttryck af tillfredsställelse; men Munken märkte att kammarjungfrun icke betraktade honom med så godt öga. Flora lyd- de troget Elviras befallning; hon vakade med sorgfällighet öfver sin unga matmor, hvilken hon i många år varit tillgifven. Född på Cuba, hade hon följt Elvira till Spanien, och älskade Antonia med en mors ömhet. Hon lemnade icke rummet hela tiden Ambrosio var der, och gaf akt på hans minsta rörelser och ord. Han såg att hennes misstroende öga var beständigt fäst på honom, och som han visste att hans afsigter icke voro af den natur att de kunde ut- hårdas denna stränga granskning, kände han sig många gånger förvirrad. Han kunde icke vara i okunnig- het om att hon misstänkte renheten af hans afsigter; han föresåg att hon aldrig skulle lemna honom ensam med Antonia, och då han såg hen-

ne försvarad af denna vaksamma Argus, förtviflade han att finna någon utväg för att tillfredsställa sina begär.

I det han gick ur huset, mötte han Jacinthe, som bad honom att låta läsa några mässor för att ge ro åt Elviras själ, som nu, efter hennes tanka, utan tvifvel var i skärselden.

Han lofvade att icke förgäta hennes begäran; men han tillvann sig helt och hållet gummans hjerta, då han lofvade henne att hela följande natten vaka i det rummet der spöket visat sig, Jacinthe kunde icke finna ord för att uttrycka sin erkänsla, och Munken återvände till klostret, förföljd af hennes välsignelser.

Slut på Tredje Delen.

Exemplaret kostar 24 Skilling, häftadt.

www.books2ebooks.eu